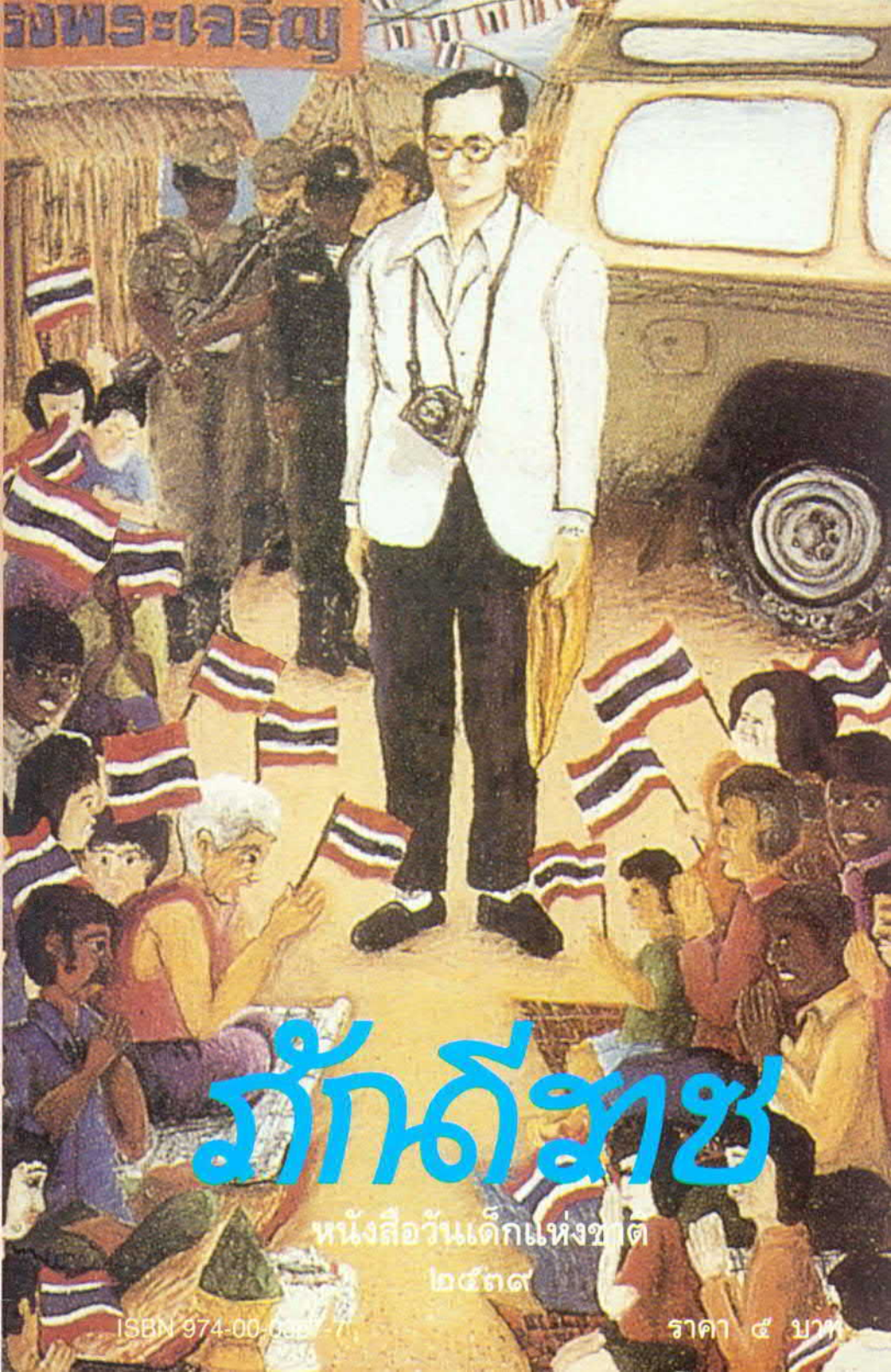


สมเด็จพระเจสสุท



รักได้สาซ

หนังสือวันเด็กแห่งชาติ

๒๕๓๙

ISBN 974-00-0387-7

ราคา ๕ บาท



ศ. 12825

จ. 080

ด. 123 ค.



คนทุกคนมีหน้าที่ต้องทำ แม้เป็นเด็กก็มี
หน้าที่อย่างเด็ก คือศึกษาเล่าเรียน หมายความว่า
จะต้องเรียนให้รู้วิชา ผูกัดทำการงานต่าง ๆ ให้เป็น
อบรมขัดเกลาความประพฤติและความคิดจิตใจให้ประณีต
ให้สุจริต แจ่มใส และเฉลียวฉลาดมีเหตุผล เพื่อจักได้
เติบโตขึ้นเป็นคนที่มีความรู้ความสามารถและมีประโยชน์
ต่อชาติบ้านเมือง.

พระตำหนักจิตรลดารโหฐาน

วันที่ 5 ธันวาคม พุทธศักราช 2534



เลขทะเบียน.....

วันที่.....

เลขเรียกหนังสือ.....



พระรั้มโมวาท

เด็กย่อมเป็นที่หวังของพ่อแม่และครอบครัว เป็นอนาคตของสังคม และประเทศชาติ เด็กที่จะทำให้พ่อแม่และครอบครัวสมหวัง ก็คือเด็กที่ทำตนเป็นคนดีตามขนบประเพณีและศีลธรรม พร้อมทั้งมีความรู้ความสามารถจากการศึกษาเล่าเรียน เด็กที่จะเป็นอนาคตที่ดีของสังคมและประเทศชาติได้ ก็จะต้องเป็นคนที่มีเจตียวลลาตุรจกรักการะเบียบวินัย

ฉะนั้น จึงขอให้เด็กทุกคนตั้งใจที่จะเป็นคนดีและทำดีเพื่อจะได้เป็นที่สมหวังและเป็นอนาคตที่ดีของครอบครัว สังคม และประเทศชาติพร้อมทั้ง พระศาสนาพระมหากษัตริย์สืบไป

สมเด็จ. พระญาณสังวร

(สมเด็จพระญาณสังวร)

สมเด็จพระสังฆราช สกลมหาสังฆปริณายก

วัดบวรนิเวศวิหาร



คำขวัญ

นายบรรหาร ศิลปอาชา

นายกรัฐมนตรี

เนื่องในวันเด็ก ประจำปี ๒๕๓๙

มุ่งหาความรู้ เชิดชูความเป็นไทย หลีกไกลยาเสพติด

A handwritten signature in black ink, likely belonging to Ban Harn Silpa-archa, is positioned above the text. The signature is stylized and appears to be a cursive representation of the name.

(นายบรรหาร ศิลปอาชา)

นายกรัฐมนตรี



คำขวัญวันเด็กแห่งชาติ ๒๕๓๙
ของ
รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ

พละนํยดี ความรู้ดี มีคุณธรรม

(นายสุขวิช รังสิตพล)

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ



คำขวัญวันเด็กแห่งชาติ

ประจำปี ๒๕๓๙



เด็ก คือ “แก้วตาของพ่อ - แม่”

สุดรัก สุดห่วง เกิน “แก้วตา” ไม่มีแล้วสำหรับมนุษย์

(นายสุรัฐ ศิลปอนันต์)

ปลัดกระทรวงศึกษาธิการ

คำนำ

“เราจะครองแผ่นดินโดยธรรม เพื่อประโยชน์สุขแห่งมหาชนชาวสยาม” พระราชปณิธานของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวที่พสกนิกรชาวไทยทุกคน ได้ยินได้ฟังแล้ว มีความรู้สึกว่าพระองค์ทรงเป็น “พระมหากษัตริย์นักปกครอง” ที่ทรงพระปรีชาสามารถที่สุด ยากจะเปรียบได้

ตลอดในรัชสมัยของพระองค์ท่านจนถึงปัจจุบัน เป็นที่ประจักษ์ต่อพสกนิกรชาวไทยทั้งหมดแล้วว่าพระองค์ไม่เคยทรงอยู่นิ่งเฉย ต้องทรงตรากตรำพระวรกาย เสด็จเยี่ยมประชาชนของพระองค์เสมอมาไม่เคยว่างเว้น ที่ใดทึบกันดาร ยากลำบาก เพียงใด พระองค์ไม่เคยทอดทิ้ง หรือทอดทิ้ง เสด็จไปทุกหนทุกแห่ง พระราชกรณียกิจของพระองค์ที่ทรงกระทำก็เพื่อพสกนิกรโดยแท้จริง ทุกคนมีความสำนึกในพระมหากรุณาธิคุณเป็นล้นพ้น ถือว่าทรงเป็นมิ่งขวัญและศูนย์รวมจิตใจของคนไทยทั้งประเทศ ทำให้ทุกคนรักสามัคคี

ในโอกาสที่พระองค์เสด็จเถลิงถวัลย์ราชสมบัติได้ ๕๐ ปี คณะอนุกรรมการฝ่ายจัดพิมพ์ และจำหน่ายหนังสือวันเด็กแห่งชาติ ประจำปี ๒๕๓๙ จึงใคร่ถือโอกาสอันสำคัญนี้ ให้ชื่อหนังสือวันเด็กปี ๒๕๓๙ ว่า “กักตึราช” ทั้งนี้ เพื่อเป็นการเฉลิมฉลองเนื่องในโอกาสดังกล่าว

คณะอนุกรรมการฯ รู้สึกสำนึกในพระมหากรุณาธิคุณของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวที่ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ พระราชทานพระบรมราโชวาท สำนึกในพระเมตตาของสมเด็จพระญาณสังวร สมเด็จพระสังฆราช สกลมหาสังฆปริณายก ที่ได้ประทานพระคติธรรม ขอขอบคุณ ฯพณฯ นายกรัฐมนตรี ฯพณฯ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ และปลัดกระทรวงศึกษาธิการที่กรุณาให้คำขวัญแก่เด็กเยาวชน และขอคิดเพื่อจัดพิมพ์ในหนังสือวันเด็ก ประจำปี ๒๕๓๙ พร้อมกับขอขอบคุณผู้เรียบเรียง ผู้วาดภาพประกอบ ผู้ออกแบบรูปเล่ม คณะอนุกรรมการฯ และผู้จัดพิมพ์หนังสือทุกท่าน จงงานสำเร็จลุล่วงไปด้วยดี ในโอกาสวันเด็กแห่งชาติ ข้าพเจ้าขอส่งความปรารถนาดีมายังเด็กเยาวชนทุกคน และท่านผู้อ่านหนังสือ ขอให้มีความสุข ความเจริญโดยทั่วกัน



(นายสุวิทย์ วิสุทธิสิน)

รองปลัดกระทรวงศึกษาธิการ

ประธานอนุกรรมการ

ฝ่ายจัดพิมพ์และจำหน่ายหนังสือวันเด็กแห่งชาติ ประจำปี ๒๕๓๙

สารบัญ

หน้า

ก่อนจะถึงพระราชพิธีกาญจนาภิเษก	ศรีนาถ สุริยะ	๑๑
น้อมรำลึกพระมหากรุณาธิคุณ	รสา วงศ์ยังอยู่	๑๗
ในหลวงของผม	รัชนี้ ศรีไพรวรรณ	๒๓
ความจงรักภักดีที่เป็นปกตินิสัย	คำหมาน คนไค	๓๓
บทดอกสร้อยสุภาสิต ประกอบภาพ	ปฏิพัทธ์ ดาระดาษ	๓๗
ปาสุขสันต์	นิตยา จรูญผลลิตี	๔๓
คำสาปจำวสมุทธร	โยษิตา ยอดปรีดา, นัตตา เครือประดับ	๔๙
ใครสำคัญ	กำพล ปทุมศิริ	๕๕
ผู้ยิ่งใหญ่	วิภา ดันทุลพงษ์	๖๓
หุบเขาทองคำ	สมัย สุทธิธรรม	๗๓
มหัศจรรย์แห่งท้องฟ้า	อุทุมพร สงชนะ	๗๗
อาลัย...แม่ฟ้าหลวง	อิสระ เสียงเพราะดี	๘๒
วันเด็ก ๓๘	หนังสือวันเด็ก	๙๔
ทำความดีถวายในหลวง	ป้าจ๊ีบ	๙๗
ดอกสร้อยเด็กสยาม	เนาวรัตน์ พงษ์ไพบูลย์	๑๐๐
ปณิธานของเด็กไทยในปีทอง	ฐะปะนีย์ นาครทรรพ	๑๐๒
ภักดีราช	นิตยา จรูญผลลิตี	๑๐๓
เยาวชนคนเก่ง	พิศวาท คะสิลวัน	๑๐๔
อวดฉลาดเป็นสมบัติของคนไทย	ถวัลย์ มาศจรัส	๑๑๖
คุยกัน...วันเด็ก	ขวัญเรือน อภิมนต์	๑๒๓

ก่อนจะถึงพระราชพิธีกาญจนาภิเษก

ศาสตราจารย์เกียรติคุณ คุณหญิงศรีนาถ สุริยะ



ามที่ทราบแล้วว่า ตั้งแต่วันที่ ๑ มกราคม พ.ศ. ๒๕๓๘ ที่ผ่านมา และต่อไปจนถึงสิ้นเดือนธันวาคม พ.ศ. ๒๕๓๙ เป็นกำหนดเวลาสำหรับจัดงาน ฉลองสิริราชสมบัติครบ ๕๐ ปี และพระราชพิธีกาญจนาภิเษก

ในระยะเวลา ๕๐ ปี ที่ผ่านมา ได้มีการจัดพระราชพิธีสำคัญเกี่ยวกับการครองราชสมบัติในโอกาสต่างๆ หลายครั้ง สมควรนำมาเล่าเป็นการวางพื้นความรู้เบื้องต้น จะทำให้เข้าใจพระราชพิธีกาญจนาภิเษก ได้ดีขึ้น ดังจะได้กล่าวตามลำดับเวลาที่ผ่านมาดังนี้

๑. พระราชพิธีบรมราชาภิเษก

พระราชพิธีบรมราชาภิเษก ได้จัดขึ้นเมื่อวันที่ ๕ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๔๙๓ เป็นพระราชพิธีที่สำคัญที่สุด ในการที่พระมหากษัตริย์ทรงรับพระราชสมบัติ ตามขั้นตอนแห่งโบราณราชประเพณี และในวันนั้นพระองค์ได้มีพระบรมราชโองการพระราชทานความคุ้มครองแก่ประชาชนชาวไทยว่า

“เราจะครองแผ่นดินโดยธรรม เพื่อประโยชน์สุขแห่งมหาชนชาวสยาม”

แล้วทรงหลังทักษิณทก ตั้งพระราชสัตยาธิษฐาน จะทรงปฏิบัติพระราชกรณียกิจ ปกครองราชอาณาจักรไทยโดยทศพิธราชธรรมจรัส

ในปีต่อๆ มา ทางราชการเรียกรวันที่ ๕ พฤษภาคม ว่า
“วันฉัตรมงคล”

ตลอดเวลาที่ผ่านมา คนไทยย่อมจะสำนึกในพระมหา-
กรุณาธิคุณว่าได้ทรงรักษาพระปฐมบรมราชโองการไว้อย่างมั่นคงเพียงใด
ในยามปกติพระองค์จะเสด็จไปช่วยราษฎรให้ประกอบอาชีพดีขึ้น
ในยามราษฎรประสบความทุกข์เพราะมีภัยร้ายแรงเช่นไฟไหม้ น้ำท่วม
พายุใหญ่ พระองค์จะพระราชทานอาหารและเครื่องใช้ที่จำเป็นให้
ตำรวจตระเวนชายแดน และเจ้าหน้าที่ส่วนพระองค์ นำไปยังที่
เกิดเหตุโดยด่วน

พระองค์ทรงระลึกถึงความเดือดร้อนของราษฎร แม้แต่
เวลาที่ทรงพระประชวรประทับอยู่ในโรงพยาบาลศิริราช เมื่อเดือน
มีนาคม และเดือนกันยายน พ.ศ. ๒๕๓๘ วันใดที่อาการพระประชวรทุเลา
ลงบ้างพระองค์จะทรงงานแก้ไขการจราจรติดขัดซึ่งเป็นความทุกข์ใหญ่
ยิ่งของชาวกรุงเทพฯ และเมืองใกล้เคียง พระองค์ทรงวางแผนการ
สร้างถนนวงแหวน สร้างทางยกระดับ สร้างสะพานคู่ขนานลอยฟ้า
สร้างสะพานข้ามแม่น้ำเจ้าพระยาเพิ่มขึ้น และขยายผิวจราจรให้รถ
เข้าออกกรุงเทพฯ ได้ทั้ง ๔ ทิศ เรียกว่า “จตุรทิศ” ทั้งนี้จะเห็นได้ว่า
ทรงห่วงใยในความทุกข์ของราษฎร ยิ่งกว่าความสุขสบายส่วนพระองค์

๒. พระราชพิธีชดถก

เมื่อวันที่ ๙ มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๑๔ เป็นวันครบ ๒๕ ปี
ที่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวเสด็จขึ้นครองราชสมบัติต่อจาก
สมเด็จพระบรมเชษฐาธิราช ในวันที่ ๙ มิถุนายน พ.ศ. ๒๔๘๙



งานฉลองเป็นงานใหญ่ครั้งแรกของรัชกาลปัจจุบัน และได้แบ่งงานออกเป็น ๔ งาน ได้แก่

ก. งานพระราชพิธี เกี่ยวกับพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวโดยตรง เช่น การเสด็จออกรับคำถวายพระพรชัย จากพระบรมวงศานุวงศ์ ข้าราชการชั้นผู้ใหญ่ ฝ่ายทหาร พลเรือน และสมาชิกวุฒิสภา สำหรับชาวต่างประเทศก็ได้แก่ คณะทูตานุทูต ซึ่งเป็นผู้แทนจากประเทศต่างๆ

ข. งานเฉลิมฉลอง ได้แก่ ผู้แทนศาสนาทุกศาสนาจัดงานพิธีถวายพระพรชัยมงคล การตบแต่งโคมไฟทั่วประเทศ ข้าราชการและประชาชนทุกจังหวัดทำพิธีถวายพระพรชัยมงคล มุลินิธิ เอกชนและสมาคมต่างๆ ทูลเกล้าฯ ถวายเงินโดยเสด็จพระราชกุศล

กองทัพไทยจัดงานสวนสนาม และรัฐบาลจัดงานสโมสรสันนิบาต เพื่อถวายพระพรชัยมงคล

ค. งานกิจกรรมเฉลิมพระเกียรติ ได้แก่ การจัดทำหนังสือที่ระลึก การประกวดแต่งคำประพันธ์เฉลิมพระเกียรติ การพระราชทานอภัยโทษ การบำเพ็ญสาธารณประโยชน์ การสังคมสงเคราะห์ การตั้งมูลนิธิ และกองการกุศลต่างๆ

ง. งานรัชดาภิเษกอนุสรณ์ เช่นการสร้างวัดฤๅได้แก่พระพุทธรูป เหรียญรัชดาภิเษก เหรียญกษาปณ์ที่ระลึก

ส่วนการสร้างสถานที่ระลึก ได้แก่ ถนน เช่น ถนนรัชดาภิเษก โรงเรียนหลายระดับในต่างจังหวัด สระน้ำ วัด และสะพาน ตัวอย่างเหล่านี้เป็นเพียงส่วนน้อย เพื่อให้เปรียบเทียบกับกิจกรรมของพระราชพิธีกาญจนาภิเษก ซึ่งกำลังจัดอยู่

๓. พระราชพิธีรับงาช้าง

พระราชพิธีนี้ได้จัดขึ้นเมื่อวันที่ ๒ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๓๑ ความสำคัญของพระราชพิธีนี้ คือเมื่อพระเจ้าแผ่นดินพระองค์ใดครองราชย์นานกว่าพระเจ้าแผ่นดินในอดีต ซึ่งครองราชย์นานที่สุด (โดยไม่จำกัดจำนวนปี) พระเจ้าแผ่นดินพระองค์นั้นจะต้องจัดพระราชพิธีเฉลิมฉลองขึ้น เรียกว่าพระราชพิธีรับงาช้าง

เมื่อวันที่ ๑ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๓๑ พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวรัชกาลปัจจุบัน ทรงครองราชย์ครบ ๔๒ ปี กับ ๒๒ วัน เสมอกับพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว ซึ่งทรงครองราชย์นานยิ่งกว่าพระมหากษัตริย์ทุกพระองค์ในอดีต คือ ๔๒ ปี ๒๒ วัน

ดังนั้น เมื่อถึงวันที่ ๒ กรกฎาคม เป็นต้นไป จึงเป็นมหามงคลสมัยซึ่งพระองค์ทรงครองราชย์นานกว่า สมเด็จพระอัยกาธิราช ซึ่งทรงครองราชย์นานที่สุด

พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ทรงประกอบพระราชพิธีบำเพ็ญพระราชกุศล และสมโภชสิริราชสมบัติบวงสรวงสังเวท พระสยามเทวาธิราช เป็นงานที่ทำในกรุงเทพมหานคร ระหว่างวันที่ ๒ และวันที่ ๓ กรกฎาคม

ในวันที่ ๔ กรกฎาคม เสด็จไปยังจังหวัดพระนครศรีอยุธยา เพื่อบวงสรวงสังเวทและบำเพ็ญพระราชกุศลถวายอดีตพระมหากษัตริย์

สำหรับพระราชพิธีที่กำลังฉลองอยู่ขณะนี้คือ

๔. พระราชพิธีกฐนาภิเษก

พระราชพิธีนี้ คือ การฉลองสิริราชสมบัติครบ ๕๐ ปี งานนี้เป็นงานครั้งแรกในประวัติศาสตร์ของชาติไทย เพราะตลอดเวลา

กว่า ๗๐๐ ปี ยังไม่เคยมีพระมหากษัตริย์พระองค์ใด ทรงครองราชย์ถึง ๕๐ ปี

พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ พระราชทานชื่อการจัดงานและชื่อพระราชพิธีว่า

การจัดงานฉลองสิริราชสมบัติครอง ๕๐ ปี

พระราชพิธีกาญจนาภิเษก

ภาคภาษาอังกฤษ ให้รวมเรียกชื่อเดียวกันว่า "The Fiftieth Anniversary (Golden Jubilee) Celebrations of His Majesty's Accession to The Throne"

ในการที่ทรงใช้ Golden Jubilee นี้ทรงรับพระราชนิยามตามพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว เมื่อทรงจัดงานครบ ๒๕ ปี วันครองราชย์ เมื่อจุลศักราช ๑๒๕๕ (ตรงกับ พ.ศ. ๒๔๓๖) โดยมีพระราชดำริว่า การที่พระเจ้าแผ่นดินชาวตะวันตก ฉลองการครองราชย์ครบ ๒๕ ปี และ ๕๐ ปี ที่เรียกว่า Silver Jubilee และ Golden Jubilee นั้น เป็นพิธีที่ดี เป็นการทำความสริมงคลสมควรรับหลักการมาประกอบกับพระราชพิธีไทยได้ นอกจากนี้ยังทรงแปลคำ Silver Jubilee อย่างไร้พระราชมติว่า พระราชพิธีรัชดาภิเษก รัชดา แปลว่าเงิน อภิเษก ตามศัพท์เดิมหมายถึง "การรดน้ำ" แต่ภายหลังนำมาใช้เปลี่ยนความหมายเป็น พระราชพิธีขึ้นครองราชสมบัติของพระเจ้าแผ่นดิน

ส่วนการที่จะนับว่าครบ ๕๐ ปี จะเริ่มเมื่อได้นั้น พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวทรงมีพระราชวินิจฉัยว่า ควรเริ่มได้ตั้งแต่วันที่ ๑ มกราคม พ.ศ. ๒๕๓๘ อันเป็นวันขึ้นต้นปีที่ ๕๐ ในรัชกาล

ปัจจุบันตามปฏิทินหลวง และจะให้สิ้นสุดในวันที่ ๙ มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๓๙ หรือจะให้เลยไปจนสิ้นเดือนธันวาคม พ.ศ. ๒๕๓๙ ก็ได้

รายละเอียดว่าจะมีงานฉลองอย่างไร ก็เห็นได้จากกิจกรรมต่างๆ ที่หน่วยราชการ เอกชน มูลนิธิ ได้กระทำให้บ้างแล้ว เช่น การปลูกป่าเฉลิมพระเกียรติ การจัดงานกุศลหาเงินเพื่อทูลเกล้าถวายโดยเสด็จพระราชกุศล การจัดทำหนังสือที่ระลึกและการจัดงานสังคมสงเคราะห์ต่างๆ

สำหรับพสกนิกร และเยาวชนทั้งหลาย ซึ่งต้องการจะแสดงความปิติยินดี สำนึกในพระมหากรุณาธิคุณของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว หากมิได้มีโอกาสจะร่วมงานต่างๆ ดังกล่าวมาแล้วทางที่ดีที่สุด คือประพฤติตน ตามทางที่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวทรงดัดเตือนอยู่เสมอ คือ

คนไทยต้องรู้จักสามัคคี

คนไทยต้องรู้จักหน้าที่ ซึ่งมีต่อประเทศชาติ

คนไทยต้องรู้จักการเสียสละความสละความสะดวกสบายของคนส่วนน้อย เพื่อประโยชน์ของคนส่วนรวม

คนไทยต้องรู้จักการให้ด้วยสุจริตใจ เช่นการให้น้ำใจ การให้อภัย การให้ความร่วมมือเพื่อประสานประโยชน์ของชาติ

ในวาระอันเป็นมหามงคลสมัยนี้ ขอให้คนไทยทุกคนร่วมใจกันประพฤติตนตามที่ทรงดัดเตือนไว้

พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวผู้ทรงคุณธรรมอันประเสริฐ จะทรงปรารถนาไม่น้อยไปกว่าคำถวายพระพรชัยมงคล

นมมร่ำลึกลงพระมหากษัตริย์คุณ

รสา วงศ์ยังอยู่

พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดชมหาราช ได้เสด็จเถลิงถวัลยราชสมบัติเป็นพระมหากษัตริย์รัชกาลที่ ๙ ใน พระบรมราชจักรีวงศ์ เมื่อวันที่ ๙ มิถุนายน พุทธศักราช ๒๔๙๙ และได้ทรงรับพระราชพิธีบรมราชาภิเษก ตามขัตติยราชประเพณี เมื่อวันที่ ๕ พฤษภาคม พุทธศักราช ๒๔๙๓ ได้พระราชทาน พระบรมราชโองการว่า “เราจะครองแผ่นดินโดยธรรม เพื่อประโยชน์ สุขแห่งมหาชนชาวสยาม”

นับแต่นั้นเป็นต้นมา พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวได้ทรง เอาพระทัยใส่ในทุกข์สุขของราษฎรอย่างใกล้ชิด ทรงอุทิศเวลาส่วนใหญ่ เสด็จเยี่ยมเยียนประชาชนในที่ต่างๆ ทั่วภูมิภาค โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ในท้องถิ่นทุรกันดารห่างไกลการคมนาคม เพื่อทรงประกอบพระราช- กรณียกิจนานาประการ เป็นการแก้ปัญหาช่วยเหลือให้ราษฎรมีที่ทำกิน โดยสะดวก แม้เมื่อเกิดภัยพิบัติจากธรรมชาติครั้งใดก็ทรงห่วงใย เอื้ออาทรมิได้ทรงทอดทิ้งประชาชนของพระองค์เลย จึงทำให้พสกนิกร ได้รับความร่มเย็นเป็นสุขด้วยเดชพระบารมีโดยทั่วกัน

ต่อจากนั้นเราจะเห็นว่ามิโครงการในพระราชดำริเกิดขึ้น มากมาย ครอบคลุมการพัฒนาหลายประเภท หลายสาขา ดังเช่น การพัฒนาแหล่งน้ำ การอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติ การสาธารณสุข ทั้งนี้เพื่อให้ราษฎรพึ่งตนเองได้ และมีคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้น ทรงปฏิบัติ

ต่อเนื่องกันมาเป็นเวลานานด้วยพระวิริยะอุตสาหะโดยแท้ นับเป็นพระมหากษัตริย์คุณอันหาที่เปรียบมิได้

สำหรับเด็กซึ่งเป็นทรัพยากรบุคคลอันสำคัญที่จะเป็นผู้ใหญ่ในวันหน้านั้น สมควรจะมีโอกาสได้ศึกษาเล่าเรียนโดยทั่วหน้ากัน ไม่ว่าจะอยู่แห่งใด และมีฐานะอย่างไร จะได้มีความรู้ความสามารถประกอบอาชีพได้เมื่อโตขึ้น ดังนั้นจึงได้ทรงพระมหากษัตริย์คุณพระราชทานพระราชทรัพย์ส่วนพระองค์แก่กองกำกับการตำรวจตระเวนชายแดน เขต ๕ จังหวัดเชียงใหม่ เพื่อจัดตั้งโรงเรียนสำหรับเด็กให้เยาวชนชาวเขาในถิ่นทุรกันดารห่างไกลการคมนาคมได้มีโอกาสเรียนรู้หนังสือไทย ให้ความรู้เกี่ยวกับชาติบ้านเมืองไทย ให้เข้าใจวัฒนธรรมขนบธรรมเนียมประเพณีไทย และสำนึกในความเป็นไทย เริ่มแต่ พ.ศ. ๒๔๙๙ ต่อมาได้มีการขยายเพิ่มมากขึ้น

นอกจากนี้พระองค์ยังได้ทรงพระราชทานพระราชทรัพย์ส่วนพระองค์ เพื่อช่วยเหลือกองทัพภาคที่ ๒ ภาคตะวันออกเฉียงเหนือที่ปฏิบัติการในท้องถื่นทุรกันดาร ให้ร่วมมือกับราษฎรในท้องถื่นนั้นสร้างโรงเรียนร่มเกล้าแห่งแรก สร้างขึ้นที่ตำบลดงหลวง อำเภอนาแก จังหวัดนครพนม ต่อมาได้สร้างขึ้นอีกหลายแห่งในภาคต่างๆ เพื่อให้เด็กในท้องถื่นนั้นๆ ได้มีโอกาสศึกษาเล่าเรียน

พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวผู้ทรงพระคุณอันประเสริฐ ทรงเมตตาห่วงใยเด็กๆ ลูกคนไข้โรคเรื้อน จึงได้ทรงพระราชทานพระราชทรัพย์ส่วนพระองค์ ทรงสนับสนุนให้สร้างโรงเรียนราชประชานุเคราะห์ ที่อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ เปิดรับนักเรียนอนุบาลรุ่นแรกใน พ.ศ. ๒๕๐๖ ต่อมาได้ขยายชั้นประถมศึกษา

และมัธยมศึกษาตามลำดับ เด็กๆ เหล่านี้จึงได้รับแสงสว่างทางการศึกษา เกิดสติปัญญา เกิดความหวังใหม่ในชีวิต ด้วยเดชะพระบารมีโดยแท้ และโรงเรียนก็ได้รับการอุปการะดูแลด้วยดีตลอดมา

ส่วนเด็กยากจนนั้นเล่า พระองค์มิได้ทรงทอดทิ้ง ทรงเมตตาช่วยเหลือเช่นกัน ทรงโปรดเกล้าฯ ให้จัดตั้งโรงเรียนขึ้นในวัดทั้งภาคเหนือและภาคกลาง อารามนาพระสงฆ์เป็นครูช่วยสอนทั้งทางโลกทางธรรมให้มีความสามารถทางวิชาการ มีจิตใจดี มีคุณธรรม จะได้ประกอบสัมมาชีพเป็นพลเมืองดีต่อไป

ในวาระที่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว สมเด็จพระบรมราชินีนาถ พร้อมด้วยพระราชโอรส พระราชธิดา เสด็จเยี่ยมเยียนประชาชนในท้องถิ่นต่างๆ ก็ได้เสด็จเยี่ยมโรงเรียนด้วย พระราชทานอุปกรณ์การศึกษา เสื้อผ้า และทุนส่งเสริมการศึกษาโดยทั่วกัน

เด็กๆ คงเคยเห็นภาพที่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ทรงโน้มพระวรกายและประทับนั่งบนพื้นดิน ตรัสถามทุกข์สุขกับราษฎรผู้ชราภาพ และพระราชทานสิ่งของแก่เด็กๆ ด้วยพระทัยที่เปี่ยมด้วยพระเมตตากรุณา เป็นภาพที่งดงามแสดงถึงความใกล้ชิดผูกพันอันลึกซึ้ง ก่อให้เกิดความปลื้มปิติตื้นตันใจและประทับใจในพระจริยวัตรของพระองค์ยิ่งนัก

พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวมีพระราชประสงค์จะให้เด็กไทยมีความรู้กว้างไกล จะได้เป็นคนเฉลียวฉลาดรอบรู้ จึงทรงริเริ่มให้มีการจัดทำสารานุกรมสำหรับเยาวชนไทยขึ้น เป็นหนังสือที่ใช้ค้นคว้าหาความรู้ได้ทุกสาขาวิชา ตามระดับอายุ ๘ - ๑๐ ปี ๑๑ - ๑๓ ปี และ ๑๔ ปีขึ้นไป จึงได้พระราชทานพระราชทรัพย์ ส่วนพระองค์ดำเนินการ

ในขั้นต้นเมื่อ พ.ศ. ๒๕๑๑ ต่อมาสโมสโรลออนส์แห่งประเทศไทย
ทูลขอพระราชทานพระบรมราชานุญาตรับโครงการนี้ไปดำเนินงาน
ตามพระราชประสงค์ต่อไป และจัดพิมพ์ต่อเนื่องตามลำดับ ให้
ประโยชน์ในการส่งเสริมการเรียนรู้เป็นอันมาก

พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวทรงมีน้ำพระทัยเปี่ยมล้นด้วย
พระมหากรุณาธิคุณต่อเด็กเสมอมามิได้ขาด ทรงสนพระทัยในความ
เจริญทางจิตใจของเด็ก จึงได้พระราชทานพระบรมราโชวาทในวัน
เด็กแห่งชาติ เริ่มแต่ปี พุทธศักราช ๒๕๑๓ ซึ่งคณะกรรมการจัดงาน
ฉลองวันเด็กแห่งชาติ กระทรวงศึกษาธิการได้จัดพิมพ์ในหนังสือ
วันเด็กแห่งชาติ สืบต่อมาจนถึงปัจจุบัน

เด็กทุกคนควรจะภาคภูมิใจอย่างยิ่ง และควรน้อมรำลึกถึง
พระมหากรุณาธิคุณ ตั้งใจพากเพียรปฏิบัติตามพระบรมราโชวาท
อันเป็นแนวทางอบรมความประพฤติและจริยธรรมให้เป็นมงคลแก่ตน
และพลเมืองดีของชาติตามพระราชประสงค์

การทำความดีนั้นสำคัญอยู่ที่ตนเอง ทุกคนทำได้ ถ้าช่วยกัน
ทำความดี เด็กไทยจะดีเยี่ยมไปเลย ด้วยเหตุนี้เราต่างคนต่าง
พัฒนาตนเอง

ในส่วนภวณั้นต้องบริหารร่างกายให้สมบูรณ์ เล่นกีฬา
รักษาสุขภาพอนามัย รับประทานอาหารให้ครบ ๕ หมู่ ไม่ขาดเกลือ
ไอโอดีนจะได้ฉลาด และแข็งแรงปราศจากโรคภัยไข้เจ็บ

ส่วนวาทะนั้นเล่าก็พูดจาให้สุภาพไพเราะ อ่อนหวาน
ไม่พูดเท็จ คิดก่อนพูดจะได้เป็นคนที่ถูกต้องเสมอ พูดเรื่องที่มีสาระ
น่าสนใจ รู้จักขอบใจและขอโทษ จะได้เกิดไมตรีจิตต่อกัน

สำหรับจิตใจนั้นหมั่นฝึกฝน เลื่อมใสปฏิบัติตามคำสั่งสอนของศาสนา ไม่ว่าจะนับถือศาสนาใดก็ตาม เว้นจากความชั่ว เกรงกลัวต่อบาป มีใจศรัทธาถูกต้องที่ เชื่อสัจยสุจริตต่อตนเองและผู้อื่น รู้จักอดทน อดกลั้น และเสียสละ อีกประการหนึ่งต้องมีจิตมั่นคง ไม่ตามคำชักชวนสู่สิ่งเสพยาเสพติดทั้งหลายและสิ่งเลวร้ายทั้งปวงที่จะนำไปสู่ความหายนะ หากเพื่อนมีปัญหา ก็รับฟังด้วยความเห็นใจ พยายามช่วยเหลือให้คำแนะนำที่ถูกต้อง ปรีชาครูปาอาจารย์ และพ่อแม่ผู้ปกครอง

หน้าที่ของเด็กนั้นคือนักเรียนที่ดี มีความรับผิดชอบ เอาใจใส่ขยันหมั่นเพียรเรียนวิชาต่างๆ ที่โรงเรียน นำประสบการณ์จากการศึกษาค้นคว้า ไปใช้ในชีวิตของเราให้ถูกต้อง รักษาระเบียบวินัย รู้รักสามัคคี มีความเข้าใจในการเปลี่ยนแปลงของสังคม มีค่านิยมในทางที่ถูกต้อง และใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์

ภาษาไทยนั้นใหญ่ยิ่งสำคัญนักเป็นหลักดำรงไทย พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวทรงมีพระราชดำรัสให้ช่วยกันรักษาภาษาไทย ให้บริสุทธิ์ ใช้ให้ถูกต้อง ดังนั้น เด็กทั้งหลายโปรดสนใจ เรามีวรรณคดีไทยทั้งร้อยแก้ว ร้อยกรอง อันสำเนียงภาษาไทยนั้นไพเราะเสนาะดุเสียงดนตรี เราสามารถอ่านได้ตามทำนองเสนาะของกลอนกาพย์ โคลง ฉันท์ และยังมีสุภาษิต คำพังเพยช่วยเตือนจิตใจให้คิดในทางดีทางสร้างสรรค์ ควรหรือที่เราจะลืมนคุณค่าภาษาไทย

พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวภูมิพลอดุลยเดชทรงพระปรีชาสามารถในทางดนตรีมาก เป็นที่ประจักษ์ทั่วไปทั้งคนไทยและต่างชาติ ทรงพระราชนิพนธ์เพลงไว้เป็นจำนวนมาก เพลงชื่อ

“OH-I-SAY” ซึ่งวงโยธวาทิตของโรงเรียนเซนต์ดอมินิก ระดับมัธยมศึกษา ตัวแทนของประเทศไทยไปประกวดกับนานาชาติได้อัญเชิญเพลงนี้เป็นเพลงเอกประจำวง เสียงเพลงอันไพเราะก้องกังวานประสานกับการแสดงอย่างพร้อมเพรียงเป็นที่ประทับใจ จึงได้รับการปรบมือปรากฏเสียงดังสนั่นกึกก้องจากผู้ชมรอบสนามเมืองอัลส์เฟลด์ ประเทศเยอรมัน ได้รับเหรียญทองชนะเลิศการประกวด ๒ ประเภท ทั้งดนตรีสนามและนั่งบรรเลง เมื่อวันที่ ๒๖-๒๗ สิงหาคม ๒๕๓๗ นำชื่อเสียงมาสู่ประเทศไทย

บัดนี้ถึงศุภวาระ “กาญจนภิเษก” อันเป็นมหามงคลสมัยที่พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดชมหาราช เสด็จเถลิงถวัลยราชสมบัติครบรอบ ๕๐ ปี นับเป็นเวลายาวนาน ขอให้เด็กทั้งหลายน้อมจิตสำนึกในพระมหากรุณาธิคุณและร่วมใจถวายพระพรชัยแด่พระองค์ ให้ทรงพระเกษมสำราญปราศจากโรคภัยอันตรายทั้งปวง มีพระชนมียั่งยืนนาน พระเกียรติคุณแผ่ไพศาลไปทั่วสากลจักรวาล

เด็กทั้งหลายจักพร้อมเพรียงกันแสดงกตเวทิตาคุณ กระทำความดี ถวายความจงรักภักดีต่อแผ่นดินอย่างมั่นคง เป็นพลเมืองดีของชาติตามระบอบการปกครองประชาธิปไตยที่มีพระมหากษัตริย์เป็นประมุข ร่วมกันรักษาอธิปไตยให้พินทุลย์ ดำรงความเป็นไทยตลอดไปชั่วกาลนาน

ในหลวงของผม

รัชนี้ ศรีไพรวรรณ

เมื่อ พ.ศ. ๒๕๒๓ ผมอายุห้าปี ใครๆ เรียกผมด้วยท่าทีดูถูกเหยียดหยามและเกลียดชังว่า มะ สู่แง เจ้าเด็กผู้ชายบ้านอยู่ริมแม่น้ำเตียนนี้ พ.ศ. ๒๕๓๘ ผมอายุสิบเอ็ดปีแล้ว ใครๆ ก็ยังเรียกผมว่า มะ สู่แง แต่เรียกด้วยน้ำเสียงอ่อนโยน และท่าที่เป็นมิตร

ผมเต็มใจและมีความสุขที่จะเล่าให้ฟังว่า เหตุใดผู้คนที่แวดล้อมตัวผมจึงได้เปลี่ยนท่าทีที่เคยร้ายมาติดต่อผม เมื่อผมอายุห้าปี ผมเป็นเด็กที่เลวร้ายจริงๆ ความเลวทั้งหลายในโลกนี้ ดูเหมือนจะมีอยู่ในตัวผมทั้งสิ้น เพราะอะไรหรือครับ?.....เพราะความจนนะสิ.... เมื่อต้องหิวก็จำเป็นต้องทำทุกอย่างให้ชีวิตรอด ทำดีไม่ได้ ก็ต้องทำชั่ว เพื่อให้ตัวเองอดตาย ความจริงผมไม่อยากจะเลวหรอกครับ เรื่องความชั่วความเลวที่ผมเคยทำมา แต่ก็คงต้องเล่าบ้าง เพื่อให้เห็นว่าผมดิ้นรนเพียงไร และผมเลิกทำความชั่วร้ายนั้นได้อย่างไร อย่าเอาอย่างผมนะครับ

ตั้งแต่ผมจำความได้ ก็เห็นแต่แม่มารีเยาะผู้เดียวอยู่เคียงข้างผมในกระต๊อบผุพัง ริมแม่น้ำสุโขทัย-ลก แม่มารีเยาะ ผู้มีร่างกายผ่ายผอมมีเสียงไอแหว่งๆ มากกว่าเสียงพูดตอนนั้นแม่อายุแค่ยี่สิบสามปี แต่ดูแก่่มาก เพราะความอดอยากและทุกข์ระทม ไม่มีพ่อ ไม่มีญาติพี่น้องมาเหลียวแล กระต๊อบของเราอยู่ห่างจากบ้านคนอื่น ๆ



ในหมู่บ้าน จึงดูเหมือนในโลกอันว่าแห่นี้มีเพียงเราสองแม่ลูกเท่านั้น แม่ไม่ได้ไปมัสยิดมาร่วมสามปีแล้ว สังคมมุสลิมในหมู่บ้านของเรา ตัดแม่กับผมออกจากอ้อมแขนของพระผู้เป็นเจ้า แต่ผมก็มองเห็น พระอัลเลาะห์เจ้าในดวงตาอันแห่งแสงของแม่อยู่ตลอดเวลา

เมื่อแม่ยังแข็งแรง แม่ไปรับจ้างทำงานอยู่ในตลาดสุโงโก-ลก ล้างชามในร้านอาหารบ้าง รับซักรีดเสื้อผ้าตามบ้านบ้าง เป็นคนงานทำความสะอาดในโรงแรมบ้าง เมื่อผมเกิด แม่ก็กระเตงผมไปทำงาน ด้วย ชีวิตของเราตอนนั้นก็ไม่วุ่นแค้น แม่พอมีเงินเก็บไว้บ้าง แต่พอผมอายุได้ประมาณสองปีเศษ แม่ก็เริ่มมีอาการไอ เงินที่เก็บไว้แม่ก็นำมารักษาดัว แต่อาการก็ไม่ทุเลา ไอหนักเข้า เจ้าของร้านนายจ้างของแม่ก็รังเกียจ ให้ออกจากงาน ไปขอทำงานที่ไหนก็ไม่มีใครรับ เงินจะรักษาดัวก็หมด ตอนนี้องที่ชีวิตของเราลำเค็ญยิ่งนัก เพื่อนบ้านในหมู่บ้านก็ยากจน จึงไม่มีใครช่วยเหลือเราได้ มีแต่ผู้ใหญ่บ้านผู้เมตตา ซึ่งผมเรียกตามเด็กอื่นๆในหมู่บ้านว่า ตามะหะหมัด นานๆจะให้ข่าวสารเราสักกระป๋องหนึ่ง เพราะตามะหะหมัดเองก็ไม่ได้ร่ำรวย

ชีวิตตอนนั้นทุเรศเต็มทีละครับ เข้าขึ้น แม่ก็พาผมออกมานั่งขอทานอยู่แถวตลาดบ้าง สถานีรถไฟบ้าง เมื่อขอทานไม่ได้ ผมร้องไห้ เพราะหิวมากๆเข้า แม่ก็หยิบฉวยทุกสิ่งทีกินได้ รับประทานผมและปากตัวเอง ไม่ใส่ใจกับเสียงไล่ตวาดดุด่า ตำรวจเคยจับแม่ไปขัง แต่ก็ต้องปล่อย เพราะทนเสียงแผดร้องของผมไม่ได้ แม่จำเป็นต้องทำทุกอย่าง เพื่อให้ผมและตัวแม่มีชีวิตรอด ผมก็เรียนรู้วิธีเอาตัวรอดจากแม่ทีละน้อยๆ จนการกระทำความชั่วร้ายเป็นสิ่งธรรมดาสำหรับผม ซึ่งตอนนั้นอายุเพียงสามปีเศษ

เมื่อผมอายุห้าปี ผมก็เก่งกล้าสามารถเกินตัว เกินเด็กอายุห้าปีจะทำได้ ตอนนั้นแม่ผมจนเหลือแต่หนังหุ้มกระดูก ใสมากจนไม่มีแรง วันไหนแม่ออกมาไม่ได้ ผมก็ออกมาคนเดียว สารรูปผมน่าทุเรศเวทนามาก ตัวเล็กผอมเกร็ง สกปรกตั้งแต่หัวจรดเท้า แม่ใช้เศษโสรงขึ้นเล็กๆ พันไว้ให้รอบเอว ผมเที่ยวขอลานอยู่ตามตลาดและบริเวณสถานีรถไฟอันเป็นแหล่งทำมาหากิน ขอเศษอาหารจากพวกนักท่องเที่ยวในร้านอาหารบ้าง ตามหาบเร่ริมถนนบ้าง โชคดีที่ผมไม่ติดโรคไจากแม่จึงพอได้เศษอาหารมากินกับแม่ นักท่องเที่ยวที่เป็นหญิงมักจะสงสารผม เขาพูดภาษาไทยกับผม แต่ผมฟังไม่รู้เรื่อง ผมขอลานเขาด้วยภาษาที่ผมใช้คือภาษายาวี พวกเขาก็ฟังไม่รู้เรื่อง แต่ก็พอเข้าใจว่าผมขอเงินเขา พวกเขาก็ให้ผมบ้าง แต่ก็ไม่มากพอจะทำให้เรามีชีวิตรอด ผมจึงเริ่มขโมย อ้อ..ผมลืมบอกไป บางคนอาจจะไม่รู้จักสุโขทัย-ลก เป็นอำเภอชายแดนภาคใต้ของประเทศไทยครับ เป็นอำเภอหนึ่งของจังหวัดนราธิวาส และมีเขตติดต่อกับประเทศมาเลเซีย โดยมีแม่น้ำสุโขทัย-ลก เป็นเส้นแบ่งพรมแดนทางฝั่งประเทศมาเลเซีย ตรงใกล้ตลาดสุโขทัย-ลก เพียงเดินข้ามสะพานก็ถึง รับผิดชอบยัง ซึ่งเป็นตลาดเล็กๆ มีร้านค้าขายของสารพัดเรียงรายอยู่สองฟากถนน นักท่องเที่ยวจากกรุงเทพฯ และจังหวัดอื่นๆ ชอบข้ามด่านเข้าไปเที่ยวที่รับผิดชอบยัง แล้วลักลอบซื้อของหนีภาษีกลับมายังฝั่งไทย บางคนก็ซื้อไปใช้ เช่นเครื่องใช้ไฟฟ้า เล็กๆ น้อยๆ ผลไม้และของอื่นๆ บางคนก็ซื้อไปขาย เพราะของบางอย่างทางฝั่งไทยราคาแพงกว่า นักท่องเที่ยวพวกนี้จะพากันหลบของหนีการตรวจค้นของเจ้าหน้าที่ด่านทั้งของไทยและของมาเลเซีย ข้ามสะพานนำของมากองไว้ ผมก็ถือโอกาสขอต่อ

เวลาเจ้าของเปลอ ผมวิ่งเร็วมากตามจับผมไม่ทันหรอก ของที่ขโมยมาได้ผมก็นำไปขายให้พ่อค้าที่รู้จัก หาบซ่อนเจ้าหน้าที่ตำรวจได้วงไวยของที่ขโมยไปขายได้เงินไม่พอซื้ออาหารและยาให้แม่ ผมจึงขโมยกระเป๋ารถของพวกนักท่องเที่ยวนะ ใครกินอาหารเพลิน หรือนั่งไม่ระวังกระเป๋ารถ ผมก็คว้าหายวับไป ตอนนั้นแหละที่ใครๆ เรียกผมด้วยท่าทีดูถูกเหยียดหยามและเกลียดชังว่า มะ สู้แง

ปฏิบัติการอันเลวร้ายของผมมีหลายอย่าง รวมทั้งรับจ้างขนของเถื่อนที่มากับกระบวนรถไฟ รับจ้างว้ายข้ามแม่น้ำเพื่อขนส่งสินค้าเถื่อนที่พ่อค้าฝั่งไทยกับมาเลเซียซื้อขายติดต่อกัน ตำรวจจะอาผมมาก มีครั้งหนึ่ง ผมขโมยกระเป๋ารถของนักท่องเที่ยวนึงคนหนึ่งได้ มีเงินอยู่ในกระเป๋ามากทีเดียว ตำรวจตามจับผมถึงกระต๊อบ ไม่เจอผมหรอกครับ ผมให้แม่ซ่อนกระเป๋าวัว แล้วผมก็ว่ายน้ำข้ามไปหลบอยู่กับพ่อค้าฝั่งมาเลเซีย นักท่องเที่ยวนะเคราะห์ร้ายคนนั้นรอผมไม่ไหว ก็กลับกรุงเทพฯ ไป เรื่องเงียบลงผมก็กลับมา ถึงผมจะมีเงินซื้อยาให้แม่ แต่ผมก็ซื้อไม่เป็นและไม่กล้าขอร้องให้ใครช่วย ยาที่ผมซื้อมาคงไม่ถูกกับโรคของแม่ อาการจึงนับวันทรุดหนักลง แม่นอนซึมเพราะพิษไข้และไอจนหมดแรง ผมมีความทุกข์แสนสาหัส ได้แต่จับมือที่มีแต่หนังหุ้มกระดูกของแม่มาทูนไว้ที่หัวแล้วก็ร้องไห้ปานใจจะขาด...ผมอายุห้าปีเท่านั้นครับ...

แล้ววันหนึ่ง เวลาบ่ายมากแล้ว ซึ่งต่อมาผมจึงรู้ว่า เป็นวันพุธที่ ๘ ตุลาคม ๒๕๒๓ และผมไม่เคยลืมวันนี้เลย ผมไปที่มัสยิด ไม่กล้าเข้าไปข้างใน เพราะยังมีสำนึกอยู่ว่าตัวเองชั่วร้าย ผมคุกเข่าลงสวดอัลฮวนพระอัลเลาะห์เจ้าอย่างที่เราเห็นแม่เคยทำ สิ่งที่ผมปรารถนาใน

ขณะนั้นคือ ขอให้แม่หาย ขอให้แม่หายไข้ ขอให้แม่หยุดไอ โอ...
พระอัลเลาะห์เจ้า ได้โปรดด้วย

ผมกลับมาที่กระท่อมแล้วผมก็ตกใจแทบสิ้นสติแม่นอนพุบหน้า
อยู่กับกองเลือดสดๆ กลิ่นคาวคลุ้งไปทั่วกระท่อม ผมวิ่งออกไปเหมือน
คนบ้า ด้วยหัวใจสั่นระริก ด้วยความหวาดหวั่นพรันพริง แลเห็นผู้คน
เดินมุ่งไปข้างหน้าเป็นกลุ่มใหญ่ หูได้ยินเสียงพูดว่า

“ในหลวงมา ...ในหลวงมา...”

ในหลวง! ผมเคยได้ยินชื่อนี้ เคยเห็นภาพในหลวงในธนบัตร
เห็นภาพในหลวงในบ้านคำ และที่สถานีรถไฟ เคยได้ยินว่าในหลวงใจดี
ในหลวงช่วยทุกคน โอ...ในหลวง มาแล้ว! ผมวิ่งอย่างไม่คิดชีวิตจน
มาถึงบริเวณที่ผู้คนทั้งหลายมาเฝ้าฯ รับเสด็จ มีตำรวจและเจ้าหน้าที่
ยืนเรียงราย รักษาความปลอดภัย ประชาชนนั่งเป็นแถวอยู่สองข้างทาง
ผมเห็น... ผมเห็นในหลวง...ในหลวงผู้สง่างาม และสมเด็จพระเทพฯ
ทรงพระดำเนินทักทายประชาชน ท่ามกลางแสงแดดยามบ่าย หัวใจ
ของผมเร้าร้อนจนไม่กลัวตำรวจ ไม่กลัวอะไรทั้งสิ้น วิ่งแหวกผู้คน
จะเข้าไปให้ถึงพระองค์ คนที่ถูกผมเหยียบพากันร้องเอะอะ และผลึกใส
ผมจนเกิดขุละมุน ตำรวจจูงกันเข้ามาจับตัวผม ผมดิ้นรนและตะโกนร้อง
สุดเสียง ด้วยจิตที่แน่วแน่จะให้ความทุกข์ของผมได้ยินไปถึงพระกรณ
ของพระองค์ “ รាយอ!... โอรายอ มีเต๊ะรายอ นาตีตุลูลู มีเต๊ะรายอ
นาตีตุลูลู โอรายอ” แล้วผมก็หมดสติ

ผมรู้สึกตัวขึ้นที่บ้านผู้ใหญ่บ้าน ผมถามหาแม่ทันที

“ในหลวงครับ โอในหลวง หยุดก่อนในหลวง รอด้วยครับ หยุดก่อนครับในหลวง รอด้วย โอ ในหลวง”

“อิสมาแอ” ผู้ใหญ่บ้านผู้ใจดีเรียกชื่อจริงของผมด้วยเมตตา
“ในหลวงให้หมอพาแม่ของเจ้าไปรักษาตัวที่โรงพยาบาลในจังหวัดแล้ว
ไม่ช้าก็จะหาย เจ้าต้องอยู่กับตาไปก่อน วันหลังตาจะพาไปเยี่ยมแม่”

ผมร้องไห้ด้วยความตื่นตันใจ ถึงจะห่วงหาแม่แต่ก็สบายใจ
เป็นล้นพ้น โอ้ในหลวง...ผมอยู่กับครอบครัวผู้ใหญ่บ้าน บางวันก็กลับ
ไปดูกระท่อปของผม วันหนึ่งผมพูดกับตามะหะหมัดว่า

“ในหลวงใจดีจังนะตา”

“ในหลวงใจดี ให้หมอรักษาแม่ของเจ้า แล้วเจ้ารักในหลวง
ไหม” ผมตอบโดยไม่ลังเลว่า “รัก”

“ถ้ารัก เจ้าต้องเป็นคนดี ในหลวงชอบให้ทุกคนเป็นคนดี”

“เป็นคนดีทำอย่างไรล่ะตา”

“เลิกขโมย” ตามะหะหมัดเน้นเสียง

ผมนั่งคิดอยู่ครู่หนึ่งจึงตอบอย่างมั่นใจว่า “ถ้าในหลวงให้เลิกขโมย
ผมก็เลิกขโมย”

“ดีแล้ว.....แล้วเจ้าว่าตาใจดีไหม”

“ใจดีซิ ตาใจดี ให้ข้าวสาร ให้ผมอยู่ด้วย”

“เจ้ารักตาไหม”

“รัก”

“ถ้ารักก็ต้องเป็นคนดี ช่วยตาทำงาน ทำได้ไหม”

“ทำได้ซิ ตาจะให้ผมทำอะไร”

“ช่วยตาทำงาน กวาดบ้าน ถูบ้าน เลี้ยงนกเขา ล้างกรงนก
ทำได้ไหม”

“ทำได้”

แล้วผมก็ช่วยตามะหะหมัดทำงานทุกอย่างที่ผมช่วยทำได้ ทำด้วยความเต็มใจ ตามะหะหมัดสอนให้ผมเรียนรู้ เมื่อผมอายุห้าปี ว่า ถ้าใครดีต่อเรา เราต้องดีต่อเขา ช่วยเขาทำงาน และทำตัวเป็นคนดี ผมยังจำวิธีพูด วิธีสอนของตามะหะหมัดได้จนทุกวันนี้

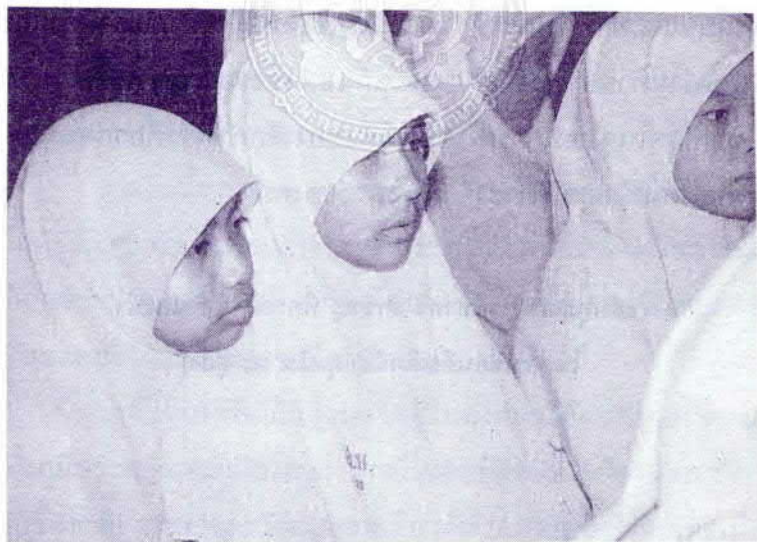
“ในหลวงอยากให้ผมทำอะไรอีก” ผมถาม

“อยากให้เรียนหนังสือจะได้ไม่เป็นคนโง่ จะได้รู้จักทำมาหากิน ไม่ไปเป็นขโมย” ตามะหะหมัดตอบ

แม่รักษาตัวอยู่หลายเดือน ตามะหะหมัดพาผมไปเยี่ยม ครั้งหนึ่ง แม่ดีใจมาก ผมก็ดีใจเป็นที่สุด ผมกลับมาช่วยตามะหะหมัดเลี้ยงนกเขา และรอคอยวันที่แม่จะกลับมา

แล้ววันนั้นก็มาถึง แม่รักษาตัวอยู่ถึงสี่เดือนเศษ ตามะหะหมัดพาผมไปรับแม่กลับมา แม่แข็งแรงดีเราพากันกลับไปอยู่ที่กระท่อบแม่ขอบคุณตามะหะหมัด และสอนให้ผมสวดเพื่อขอบคุณในหลวง แม่บอกว่าในหลวงมีพระคุณ แม้กับผมต้องตอบแทนพระคุณในหลวง ผมรู้แล้วว่าผมจะตอบแทนพระคุณท่านอย่างไร ตามะหะหมัดช่วยให้แม่เข้าทำงาน เป็นคนทำความสะอาดที่โรงแรม ส่วนผมช่วยเลี้ยงนกเขาและทำความสะอาดกรงนกอย่างเดิม พอเปิดเรียนปีการศึกษา ๒๕๒๔ ผมก็ได้เข้าเรียนหนังสือที่โรงเรียนบ้านสุโขทัย-ลก ผมตั้งใจเรียนจนเรียนเก่งกว่าคนอื่น ๆ ตอนนี้เสียงเรียก มะ สู่แสง ค่อยนำฟังขึ้น ผมกำลังตอบแทนบุญคุณในหลวงด้วยการเป็นเด็กดี

วันศุกร์ที่ ๔ กันยายน ๒๕๒๔ เวลาบ่ายแก่ๆ แม่พาผมไปเฝ้าฯ รับเสด็จในหลวงที่บ้านกุเบ่ออีแก ตำบลบุโยะ คำวันนั้นเราสองแม่ลูกกลับมาถึงกระท่อบด้วยความสุขและอิ่มเอิบใจที่สุด หลังจากนั้นผมก็



ได้ไปเฝ้าฯ ในหลวงอีกหลายครั้ง

มีเพลงอยู่เพลงหนึ่งที่คุ้นหูชั้นป.๒ สอนให้นักเรียนร้อง
ผมชอบมาก ชอบมาจนบัดนี้ ผมจะร้องเพลงนี้ด้วยหัวใจที่เป็นสุขที่สุด
ตั้งใจที่จะออกเสียงคำทุกคำในเนื้อเพลงให้ไพเราะที่สุด ผมจำเนื้อเพลง
ได้ไม่ลืมจนทุกวันนี้

โลกนี้มีใคร

ห่วงใยประชา

รักและเมตตา

ขจัดทุกข์ภัย

เหมือนพ่อเหมือนแม่

มีแต่ห่วงใย

รู้ใหม่ว่าใคร

ในหลวงเราเอง

บรรคสุดท้ายผมจะตะโกนร้องสุดเสียง ไม่มีใครว่าผม
เพราะทุกคนรู้ว่าผมรักในหลวง เดียวนี้ พ.ศ. ๒๕๓๔ ผมอายุยี่สิบ-
เอ็ดปีแล้ว ใครๆก็ยังเรียกผมว่า มะ สู่แสง แต่เรียกด้วยน้ำเสียง
อ่อนโยนและท่าที่เป็นมิตร เพราะผมเป็นคนดี เป็นอิสลามิกชนที่ดี
เป็นคนงานตัวอย่างที่ซื่อสัตย์ และขยันขันแข็งของโรงงานทำผ้าบาติก
ที่ใหญ่ที่สุดในสุโขทัย-ลก เป็นที่พึ่งของเด็กกำพร้าที่ยากจนทุกคน
ชีวิตของผมเป็นสุขเพราะ.....ในหลวงของผม

(ขอบคุณอาจารย์ชาตรี สำราญ ที่กรุณาให้คำแนะนำ

ในการเขียนถึงเด็กน้อยมุสลิม มะ สู่แสง)

ความจงรักภักดีที่เป็นปกตินิสัย

คำหมาน คนโค

ใครๆ ก็พูดหรือเขียนได้ว่าตนเองมีความจงรักภักดีต่อชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์ แต่ความจงรักภักดีที่แท้จริงนั้นอยู่ที่การปฏิบัติหรือการกระทำที่มีผลต่อส่วนรวม เพราะชาติศาสนาพระมหากษัตริย์คือศูนย์รวมและเครื่องยึดเหนี่ยวทางใจของคนทั้งประเทศ

ถ้าเราไม่มีคำว่า “ชาติ” ไม่มี “ศาสนา” และไม่มี “พระมหากษัตริย์” ผู้คนพลเมืองในประเทศนี้ก็ต่างคนต่างอยู่หรืออยู่กันเป็นกลุ่มเล็กกลุ่มน้อยเฉพาะคนตระกูลเดียวกันบ้าง เฉพาะกลุ่มของคนอาชีพเดียวกันบ้าง หรือเฉพาะกลุ่มผู้นับถือศาสนาเดียวกันบ้าง แต่ละกลุ่มคงมีขนาดเล็กและแสวงหาประโยชน์ต่างๆ เพื่อความอยู่รอดและอยู่ดีกินดีของตน เราคงจะหาความเป็น “ชาติไทย” ที่เป็นปึกแผ่นมั่นคงและอยู่เย็นเป็นสุขอย่างทุกวันนี้ไม่ได้

ทุกวันนี้หลายคนอาจจะรู้สึกว่ายากจนไม่มั่นคงและไม่อยู่ดีมีสุขเท่าเทียมคนอื่น แต่ถ้าเปรียบเทียบกับคนในประเทศอื่นๆ อีกหลายประเทศ จะเห็นว่าคนไทยในประเทศไทยเรานี้แหละที่อยู่ดีมีสุขและมีอิสระเสรีมากชาติหนึ่งในโลก

เรามีโชคดีที่มีถิ่นฐานตั้งอยู่ในที่เหมาะสมและอุดมสมบูรณ์ ทั้งภูมิประเทศและภูมิอากาศ เรามีโชคดีที่ผู้คนพลเมืองเกือบทั้งหมดมีเชื้อชาติ ภาษาและวัฒนธรรมเดียวกัน เราโชคดีที่ผู้คนพลเมืองมีศาสนาและนับถือศาสนาที่ตนศรัทธาอย่างมีเหตุผล เราโชคดีที่มี

พระมหากษัตริย์ผู้ “ครองแผ่นดินโดยธรรม” ถ้าปราศจาก “สถาบัน” เหล่านี้ เราอาจจะไม่ได้อยู่รวมกันเป็น “ชาติไทย” อย่างสงบสุขเช่น ทุกวันนี้ก็ได้

บ่อยครั้งที่เราได้ยินคำกล่าวจากผู้คน รวมทั้งการแสดงออกทางสื่อสารมวลชนถึงคำว่า “จงรักภักดี” บ่อยครั้งที่เราได้เห็นผู้คนกระทำการกิจกรรมต่างๆ ที่เรียกกันว่า “การแสดงความรักภักดี” ต่อสถาบันชาติ ศาสนาและพระมหากษัตริย์ มีทั้งการแสดงความเคารพด้วยการยืนตรงโค้งคำนับ กราบไหว้ มีทั้งการร้องเพลงขับลำนำเปล่งเสียงชื่นชม มีทั้งการถวายเครื่องสักการบูชา มีทั้งการเขียนป้ายประดับดวงไฟ และมีทั้งการปฏิบัติกิจบำเพ็ญประโยชน์ต่างๆ หลากหลายรูปแบบ

บางครั้งเราก็อยากได้บทสรุปว่า การแสดงความรักภักดีที่ควรปฏิบัติคืออะไร

การแสดงความรักภักดีต่อชาติศาสนาพระมหากษัตริย์สามารถกระทำได้หลายรูปแบบ ไม่จำกัดว่าต้องทำอย่างเดียวและแบบเดียวกัน ไม่จำกัดว่าต้องทำในวันเดียวกันเวลาเดียวกันและในโอกาสใดโอกาสหนึ่งเท่านั้น ไม่จำกัดว่าต้องทำที่สถานที่แห่งเดียวกัน และไม่จำกัดว่าต้องทำพร้อมกันกับคนอื่น ๆ หรือคอยสังเกตว่าเมื่อคนอื่นทำเราจึงจะทำ

การแสดงความรักภักดีเป็นสิ่งที่ทุกคนทำได้ทุกเวลาทุกสถานที่ อย่างเป็นปกติและเป็นนิสัยถาวร

การแสดงความรักภักดีตั้งต้นที่ “ความคิด” เป็นอันดับแรก นั่นคือมีคิดที่จะรักและมีใจรัก นอกเหนือจากความรักในองค์

พระมหากษัตริย์และพระราชวงศ์ รักธงชาติและเพลงชาติและ
 รักศาสนาแล้ว เราต้องมีความรักทุกสิ่งทุกอย่างที่เป็น “ส่วนรวม” หรือ
 เป็น “สาธารณะ” ไม่ว่าจะเป็นธรรมชาติเช่น แผ่นดิน แผ่น้ำ ทุ่งนา
 ป่าเขา และสิ่งสาธารณะทางสังคม เช่น ถนนหนทาง สะพาน คูคลอง
 ท่อน้ำ ไฟฟ้า โทรเลข โทรศัพท์ โรงเรียน โรงพยาบาล โบสถ์วิหาร ฯลฯ
 และที่สำคัญคือ **ความรักเพื่อนร่วมชาติ** โดยถือว่าทุกคน
 เป็นญาติหรือมิตรร่วมแผ่นดินไทย

ลำดับที่สองของความจงรักภักดี คือ “การแสดงออก” อัน
 ได้แก่ การแสดงออกทางวาจา คือ การพูดและการร้องเพลง กับ
 การแสดงออกด้วยวิธีอื่นๆ เช่น การเคารพกราบไหว้ บูชา การเขียน
 การวาดภาพ และการปฏิบัติตนปฏิบัติกิจกรรมต่างๆ ทั้งที่เป็น
 กิจกรรมส่วนตัว กิจกรรมในครอบครัว กิจกรรมในธุรกิจการงาน
 อาชีพและกิจกรรมสังคม โดยการกระทำเหล่านั้นต้องมุ่งที่**ผลดีซึ่งจะ
 เกิดขึ้นต่อ “ส่วนรวม” หรือ “สาธารณะ” หรือ “ประชาชนส่วนใหญ่
 ของประเทศ”**

ความจงรักภักดีที่แสดงออกด้วยการพูด การร้องเพลงและ
 การกราบไหว้เคารพบูชา เป็นการแสดงออกในระดับปกติที่ไม่ต้องใช้
 ความพยายามหรือใช้สติปัญญามากนัก ส่วนการปฏิบัติตนและปฏิบัติ
 กิจกรรมต่างๆ ให้เกิดคุณประโยชน์ต่อส่วนรวมหรือคนส่วนใหญ่
 ของประเทศ เป็นความจงรักภักดีที่ต้องใช้สติปัญญา ความพยายาม
 ค่อนข้างมาก อย่างน้อยก็ต้องอาศัย **“ความไม่เห็นแก่ตัว” กับ
 “ความเสียสละ”** อันเป็นคุณธรรมระดับสูงของมนุษย์และสัตว์โลก

ความจงรักภักดีจึงรวมทั้งการ**ลด ละ และเลิก** การปฏิบัติที่

เห็นแก่ตัวและเอารัดเอาเปรียบหรือทำร้ายผู้อื่น ไม่ว่าจะเป็นการทำร้ายต่อธรรมชาติ ต่อเพื่อนมนุษย์ หรือต่อสิ่งที่มีมนุษย์สร้างขึ้น

และรวมถึงการที่ทุกคนปฏิบัติตนอยู่ในศีลธรรม ไม่เห็นแก่ตัว มีแต่ทำตนเป็นประโยชน์ต่อผู้อื่น และต่อส่วนรวมโดยไม่คำนึงสิ่งตอบแทนใดๆ นอกจากความพอใจที่ได้กระทำ ซึ่งเรียกรวมๆ กันว่า “การทำความดี” และการทำความดีเช่นว่านี้ก็ทำได้ทั้งในเรื่องส่วนตัว เรื่องครอบครัว เรื่องการงาน เรื่องธุรกิจ การอาชีพ และเรื่องการเมือง ทุกคนจึงสามารถทำความดีได้ทุกกิจกรรม ทุกเวลา และทุกสถานที่

การแสดงความรักภักดีต่อชาติ ศาสนาและพระมหากษัตริย์ จึงเป็นหน้าที่ของคนไทยทุกคนที่ต้องกระทำเป็นประจำทุกวัน ในทุกกิจกรรมทุกเวลาทุกสถานที่ ไม่ใช่เฉพาะในวันใดวันหนึ่งหรือโอกาสใดโอกาสหนึ่งที่กำหนดขึ้นเป็นพิเศษเท่านั้น



บทดอกสร้อยสุภาสิต ประกอบภาพ

เรื่องบทดอกสร้อยสุภาสิตนี้ สมเด็จพระกรมหมื่นดำรงราชานุภาพ เมื่อยังทรงเป็นอธิบดีกรมศึกษาธิการ เมื่อ พ.ศ. ๒๔๓๓ ได้ทรงชวนพวกกวี แต่งขึ้นโดยอาศัยคำกล่อมเด็กหรือบทที่เด็กชอบร้องกันเล่นในพื้นที่เมืองมาเป็น กระทั่งความ ต่อมาได้ใช้เป็นแบบสอนอ่านและเป็นหนังสือประกอบการอ่าน ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาในอดีต ด้วยเกรงว่าจะสูญหายหรือลืมนั่นจึงได้ คัดบทดอกสร้อยสุภาสิต มาลงต่อจากปีที่แล้วอีก ๑๑ บท เพื่อเป็นอนุสรณ์แก่ เยาวชนเนื่องในโอกาสวันเด็ก ปี พ.ศ. ๒๕๓๔

ปวิพัทธ์ ดาระดาช : ผู้รวบรวม



ตั้งไข่ล้มล้มไข่กิน

ตั้งเอยตั้งไข่

จะตั้งไข่	ไข่กลม	ก็ล้มสิ้น
ถึงว่า	ไข่ล้ม	จะล้มกิน
ถ้าตกดิน	เสียก๊อด	หมดฝีมือ
ตั้งใจ	เรา	จะดีกว่า
อุตส่าห์	อ่านเขียน	เรียนหนังสือ
ทั้งวิชา	สารพัด	เพียรหัดปรือ
อย่าตั้งดี	ตั้งไข่	รำไรเอย



จ้จ้มะเขือเปราะ

จ้เอ๋ยจ้จ้

เพื่อเจ้อ	เต็มที	ไม่มีผล
ดอกเข็ม	ดอกมะเขือ	เจอระคน
สับสน	เรื่องราว	ยาวสุดใจ
เขาจ้แจว	จ้พาย	เที่ยวขายของ
เวร็อง	ตามล่า	แม่น้ำไหล
ชอบรีบแจว	รีบจ้	หากำไร
จ้ทำไม	จ้จ้	ไม่ดีเอ๋ย

ลิงลมอมข้าวพอง

ลิงเอ๋ยลิงลม



ไฉนอม	ข้าวพอง	ตรองไม่เห็น
ลิงก็มี	พันเขียว	เคี้ยวก็เป็น
มาอมนิ่ง	นั่งเล่น	ไม่เห็นควร
แม้ทำการ	สิ่งใด	ไม่ตลอด
มาท้อทอด	กลางคัน	คิดหันหวน
ทำโอ้เอ้	เอ้เอ้	ลงเรรวน
คนจะสรวล	บัดสี	ไม่ดีเอ๋ย

นกกระจาบหัวเหลือง

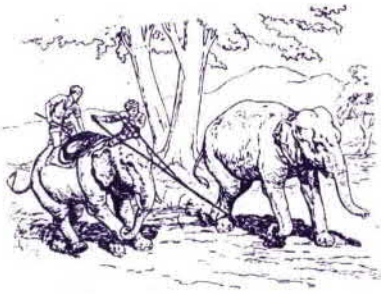
นกเอยนกกระจาบ



เห็นใบพง	ลงคาบ	ค่อยเพียรขน
มาสอดสอย	ด้วยจะงอย	ปากของตน
ราวกับคน	ช่างพินิจ	คิดทำรัง
ช่างละเอียด	เสียดสลับ	ออกขับซ่อน
อยู่พักร้อน	นอนร่ม	ได้สมหวัง
มั่นทำการ	หมั่นพินิจ	คิดระวัง
ให้ได้ดัง	นกกระจาบ	ไม่หยาบเอ๋ย

ช้างช้างตัดเต่าร้าง

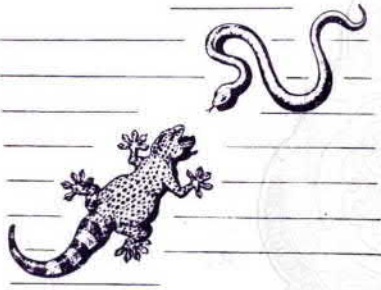
ช้างเอ้ยช้างพลาย



ร่างกาย	กำยำ	ล่ำสัน
กินไฟ	ไบดก	ตกมัน
ดุต้น	โดยหมาย	ว่ากายโต
มนุษย์น้อย	นักหนา	ยังสามารถ
เอาเชือกบาศ	คล้องติด	ด้วยฤทธิ์ไ้
อย่าถือดี	ดั่งช้าง	ทำวางโต
จะยืนไซ	ติดปลอก	ไม่ออกเอ้ย

ตุ๊กแกตัวพริ้ว

ตุ๊กเอ้ยตุ๊กแก



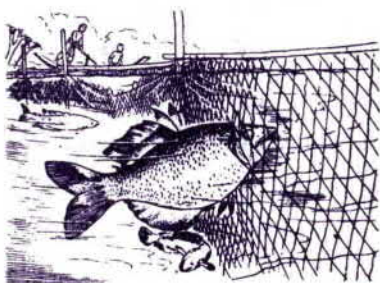
ดัดแก่	แซ่ร้อง	กึกก้องบ้าน
เหมือนเตียนหู	ใหญ่	รู้อาการ
นำรำคาญ	เสียแท้แท้	แสร้งจริง
อันความลับ	เหมือนกับดัด	ที่จับแน่
อย่าตีแผ่	ให้กระจาย	ทั้งชายหญิง
ที่ควรปิด	ปิดไว้	อย่าไหวติง
ควรจะนั่ง	นั่งไว้	ในใจเอ้ย

เรือเล่นสามเส้นสับห้าว

เรือเอ้ยเรือเล่น



สามเส้น	เศษวา	ไม่น่าลุ่ม
ผีพาย	ลงเต็มลำ	จ้ำตะบม
ไปขวางน้ำ	คว่ำจม	ลงกลางวน
ทำขวางขวาง	รีรี	ไม่ดีหนอ
เที่ยวขัดคอ	ขัดใจ	ไม่เป็นผล
จะก่อเรื่อง	เคืองข้อง	หมองกมล
เกิดรื้อร่น	ร้าวราน	รำคาญเอ้ย



โพงพางปลาเข้าลอด

โพงเอยโพงพาง

ทอดขวาง	กลางลำ	น้ำไหล
มัจฉา	ตาบอด	ลอดเข้าไป
ติดอยู่ใน	ข่ายชิง	กริ่งตรา
ตาบอด	อยู่ประสา	ตัวตาบอด
อย่าทำสอด	ตาเห็น	เช่นว่า
ควรเสียม	เจียมพักตร์	รักกายา
อวดฉลาด	พลาดท่า	พาจนเอย



นกคลิงโคลงเข้าโพรงนกเอี้ยง

นกเอยนกคลิงโคลง

หลงเข้าโพรง	นกเอี้ยง	เถียงเจ้าของ
อ้อยอ้อเอียง	อ้อยอ้อเอียง	ส่งเสียงร้อง
เจ้าของ	เขาว่า	หน้าไม่อาย
แต่นก	ยังรู้	ผิดจริง
นักปราชญ์	รู้ปลั่ง	ไม่แม่นยำ
แต่ผิด	รับผิด	พอผ่อนร้าย
ภายหลัง	จระวัง	อย่าปลั่งเอย



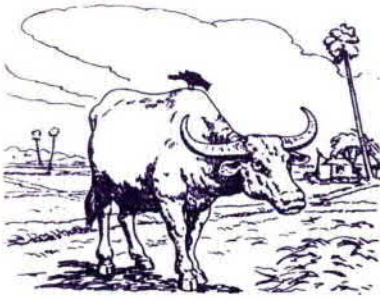
ดูเหว่าไซ้ให้แม่กา

ดูเอยดูเหว่า

ผีปากเจ้า	เหลือเอก	วิเวกวาน
ผู้ใดฟัง	วังเวง	บรรเลงลาญ
นำสงสาร	น้ำเสียง	เจ้าเกลี้ยงกลม
เป็นมนุษย์	สุดดี	ก็ที่ปาก
ถึงจนยาก	พุดจริง	ทุกสิ่งสม
ไม่หลอนหลอก	ปลอกปลิ้น	ด้วยสันลม
คนคงชม	ว่าเพราะ	เสนาะเอย

นกเอี้ยงเลี้ยงควายเฒ่า

นกเอี้ยงนกเอี้ยง



บ้ายเบียง	ฝากกาย	กับควายทุ่ง
จับหลัง	จิกกิน	รินยุง
เฝ้าบารุง	รักษา	อุตสาห์ท่า
ตัวน้อย	หมายพึ่ง	ซึ่งผู้ใหญ่
จึงอาศัย	ควายเฒ่า	ทุกเช้าค่ำ
หนูน้อย	ร้อยซัง	จงฟังคำ
ควรจำ	อย่างเอียง	นกเอี้ยงเอย





ปาสุขสันต์

นางนิตยา จรูญผลจิติ

เมื่อครั้งโบราณ มีเรื่องเล่าขาน พราณป่าเรื่องนาม
ล่าสัตว์ทุกชนิด ทั่วทิศเขตคาม สัตว์ต่างเกรงขาม ครั้นคร้ามพราณไพร

สิงโตหัวหน้า เชิญชวนบรรดา สัตว์ป่าทั่วไป
นัดมาร่วมจิต คิดทำอย่างไร จึงจะปลอดภัย ไร้คนรบกวน

นกแก้วรู้เหตุ ประชุมพิเศษ สังเกตใคร่ครวญ
ต้องใช้ปัญญา แก้ปัญหาด่วน แก้วนั่งทบทวน ล้วนหลายวิธี

วิธีที่หนึ่ง เน้นให้คำนึง ถึงบาปที่มี
ลำบากอยู่หน่อย ใครจะคอยชี้ ให้พราณนั้นดี มีศีลธรรม

วิธีที่สอง ที่ควรทดลอง ให้ต้องจดจำ
ขูให้พราณกลัว วังหัวคะมำ สิงโตควรนำ ทำท่าล่าพราณ
วิธีที่สาม จะต้องอยู่ยาม ห้ามคนเดินผ่าน
ต้องคอยไล่ขับ ยับยั้งนายพราณ ช่วยกันต่อต้าน ผู้รุกรานเรา

นกแก้วคิดได้ สุดแสนดีใจ จะไปบอกเล่า
ให้พรรคพวกรู้ เลือกทางสู้เขา วันพรุ่งนี้เช้า จะเข้าประชุม

พระอาทิตย์ส่องแสง แดดเริ่มร้อนแรง ที่แหล่งชุมนุม
สัตว์ป่าทุกตัว ห้วนกลั้วแสนกลุ้ม รวมกันเป็นกลุ่ม อยู่ข้างพุ่มไม้
นกแก้วบินถลา ร้องว่าท่านขา ข้าเสนอแนะให้
รับบอกรู้วิธี ที่กำหนดไว้ เหล่าสัตว์จิตใจ ได้รู้แนวทาง

รีบช่วยกันคิด ป้องกันพลังมืด พิจารณาทุกอย่าง
แรดกลัวปัญหา ปรีกกับข้าง สิงโตอยู่กลาง แก้วอยู่ข้างกาย
ตกลงทำตาม วิธีที่สาม อยู่ยามเช้าบ่าย
ถึงตอนกลางคืน ต้องตื่นเรียงราย ช่วยกันสอดส่าย แบ่งหลายกลุ่มทำ

กลุ่มนกสอดส่อง ใช้ตาคอยจ้อง และต้องแม่นยำ
แม้ว่าพรานป่า มาเข้าหรือคำ ส่งข่าวต่อคำ เพื่อเตรียมอำพราง
หากนกไม่เห็น เพราะพรานซ่อนเร้น จำเป็นต้องขวาง
ด้วยวิธีสอง ใช้เสียงของช้าง ร้องก้องป่ากว้าง ทำทางนำกลัว
แม้พรานวิ่งหนี แต่มีท่าที ที่จะพันพัว
สัตว์ใดได้พบ สมทบรวมหัว บอกกันให้ทั่ว รู้ตัวระวัง

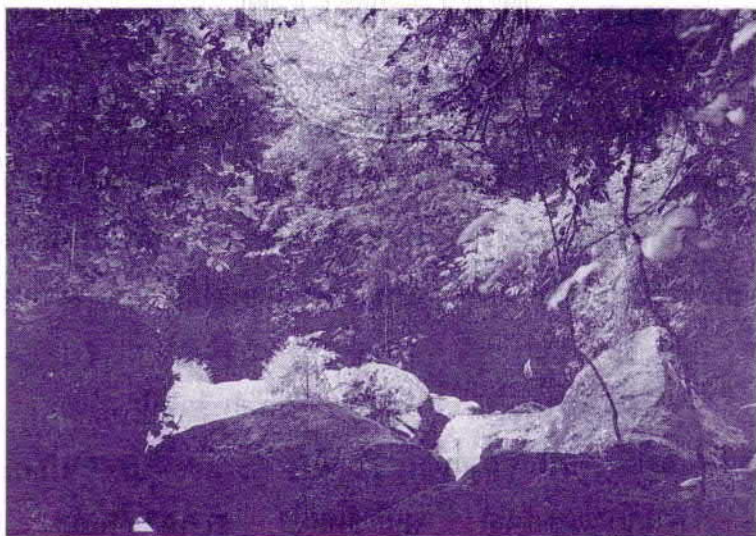
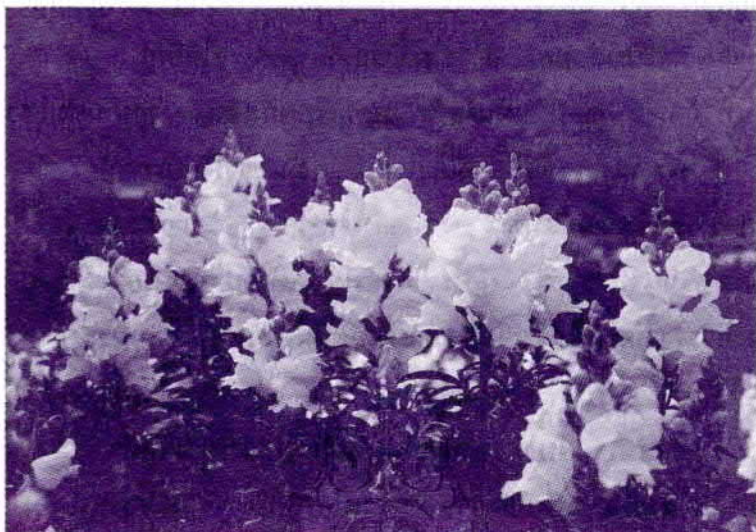
พรานกลับเมื่อไร จะรอดปลอดภัย สุขใจดังหวัง
สิงโตเสริมว่า ที่ข้าได้ฟัง หากทำแล้วยัง ยิ่งพรานไม่อยู่
จัดสัตว์ที่เหลือ รับงานไว้เผื่อ เมื่อพรานโจมตี
ใช้วิธีหนึ่ง ถึงพรานจะสู้ ลองห้ามปรามดู ให้รู้บาปบุญ
ทุกตัวเห็นด้วย เราคงไม่มัวย ถ้าช่วยกันหนุน
ต่างรับหน้าที่ วิธีที่คุ้น สิงโตขอบคุณ เรื่องวุ่นคงคลาย

คืนนั้นพรานป่า เดินทางเข้ามา ล่าสัตว์ดังหมาย
 นกฮูกเค้าแมว ยืนแถวเรียงราย มองเห็นพรานร้าย รีบผายผันบิน
 กระซิบต่อต่อ ต่างไม่ร้องรอ บอกพอไต่ยีน
 รู้กันทั่วถ้วน ชวนกันผันผิน หลบเงียบกันสิ้น ทุกถิ่นซบเซา
 พรานเดินงงัน นือะไรกัน มันช่างเงียบเหงา
 ในป่าแห่งนี้ ไม่มีแม่เงา ของสัตว์ที่เรา เข้ามาล่าเลย
 เดินจนเข้าตรู่ สุดแสนหดหู่ เดินอยู่เฉยเฉย
 เก้ง กวาง เสือ หมี ไม่มีอย่างเคย ก้มก้มเงยเงย เสยผมไปมา

ตัดสินใจกลับ พอพรานเดินลับ ปางามจับตา
 เหล่าสัตว์สดชื่น รื่นเริงอุรา ข้ามโขดหินผา เพื่อมาพบกัน
 ดอกไม้ริมห้วย ดูแสนสดสวย ช่วยให้สุขสันต์
 อยากรู้อย่างนี้ ไม่มีเว้นวัน สิ่งที่สำคัญ พรานนั้นไม่ยอม

รุ่งขึ้นตอนบ่าย พรานมีที่หมาย ชายป่าเดินอ้อม
 เผื่อจะพบสัตว์ สกิดให้ยอม ไม่ว่าอ้วนผอม ล้อมล่าเอาไป
 พอพรานเดินลี้ว ผ่านตาเดียวเดียว นกเหยี่ยวเฉียวได้
 นกแก้วช่วยบ้าง เข้าขวางพรานไพร พรานสุดสงสัย ไยเป็นเช่นนั้น

พรานยังเดินต่อ เจองูขู่ฟ่อ ไม่ท้อหลีกหนี
 หยิบมีดและไม้ ตีไปหลายที ทุริบเลื่อยรี ถึงที่ข้างพลัน
 ฝ่ายข้างโขลงใหญ่ ส่งเสียงโดยไว หัวไพรเสียงลั่น
 พรานเมื่อไต่ยีน จึงรีบผินผัน วิ่งกลับหลังหัน ตัวสั่นกลัวตาย



จะหลบสักพัก ช้างไกลจึงจึก ลอบดักตั้งหมาย
พอสิ้นเสียงช้าง เดินอย่างสบาย เจ้าพรานใจร้าย สายตาหาสัตว์

แสนจะอ่อนใจ จะอย่างไร ให้เห็นบาปชัด
สิงโตสั่งการ เริ่มงานตามนัด เราต้องเร่งรัด กำจัดเจ้าพราน
เสือ ช้าง แรด หมี สัตว์คู่ที่มี ให้ไปที่ลาน
เราจะรวมกลุ่ม ชุมนล้อมทางผ่าน ทำท่าเล่นงาน สังหารศัตรู
ครั้นได้เวลา พรานเดินเข้ามา สัตว์ป่าก็รู้
ล้อมวงรอบตัว พรานกลัวสุดสู้ ตัวงอคุดคู้ อยู่ตรงนั้นเอง

สิงโตชี้โทษ ตัวท่านแสนโหด โปรตเรื่องข่มเหง
มาเที่ยวล่าสัตว์ จัดเป็นนักเลง ยิ่งเรากลัวเกรง ยิ่งเร่งฆ่าฟัน
วันนี้เรา จะกัดฟัดเอา เข้าที่สำคัญ
ท่านจะต้องตาย จึงหายแค้นกัน ไยก้าวตัวสั้น หวาดหัวหันทำไม
พรานรีบตอบว่า ขอโทษเถิดจ้ะ ข้าไม่ตั้งใจ
ข้าขอชีวิต จงคิดอภัย ต่อแต่นี้ไป จะไม่ทำกรรม

สิงโตได้ท่า จึงเอ่ยวาจา จงอย่าลืมคำ
จะลองปล่อยดู ถ้ารู้จดจำ บุญจะหนุนนำ เพราะท่านทำดี
ชีวิตของใคร ต่างรักสุดใจ แม้นไม่ปราณี
จ้องจะคิดฆ่า คิดล่าชีวิ ต่างหลบต่างหนี ไม่มีสุขกัน
พรานขอกลับตัว จะเลิกทำชั่ว กลับบาปตามทัน
ขอกลับไปบ้าน เลิกการฆ่าฟัน ขอสัญญามั่น แต่วันนี้ไป

ทั้งป่าสดชื่น ทุกวันทุกคืน สัตว์รื่นเริงใจ
 เสือ สิงโต ช้าง เยื้องย่างกลางไพร นกแก้วอยู่ใกล้ สุขไม่สร้างชา
 เหล่าสัตว์ทั้งหลาย จัดการבקป่า ไร่ที่ชายป่า
 ชื่อ "ป่าสุขสันต์" ตั้งแต่นั้นมา เหล่าสัตว์พร้อมหน้า เพราะสามัคคี



คำสาปจำวสมุทร



ผู้แต่ง: ต.ญ. โยนิศา ยอดปรีดา
ภาพ: ต.ญ. หัสดา เครือประดับ

คำนำ

นิทานเรื่อง คำสาปเจ้าวสมุทร เป็นเรื่องราวของสัตว์
 ที่ได้รับพรจากเจ้าวสมุทรแล้วปฏิบัติตามคำสั่ง ก็
 จะได้รับความสุขสมหวัง แต่ถ้าไม่รักษาคำพูดก็จะได้
 รับการลงโทษเช่นกัน





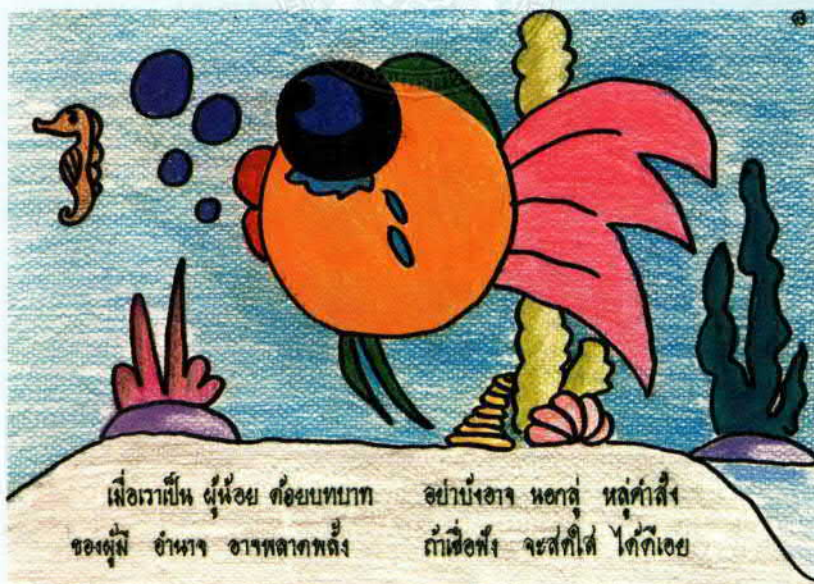


ทุกวันนี้ทั้งสองจะไปหาความรู้ต่างจุดบนภพมาเล่าให้เพื่อนดูในหน้าใต้ทาบ



วันหนึ่งปลาห้อยเพลิตเพลิน ไม่ยอมกลับลงน้ำพว้อมเจ้าเต่า มันเที่ยวอยู่
จนคำเพียงตัวเดียว



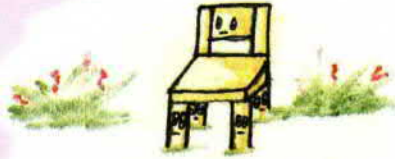




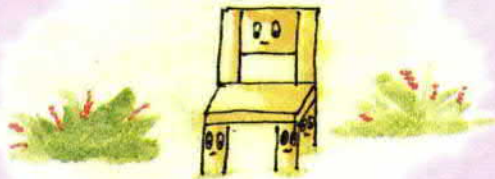
ใครสำคัญ
จัดทำโดย



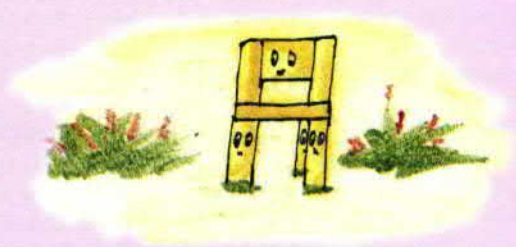
นายอำพล ปทุมศิริ
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓
โรงเรียนวัดหุบกระดึง



ณ สนามหญ้าแห่งหนึ่ง มีเก้าอี้ตัวหนึ่ง
ถูกนำมาวางทิ้งไว้



ถูกนำมาวางไว้นานจนเจ้าของลืม วันหนึ่ง
อากาศร้อนมาก ขาของเก้าอี้ทั้งสี่ข้างทะเลาะกัน
ถึงความสำคัญของตนเอง



ขณะที่ได้อีกาส เจ้าข้างขวาน้ำพุขึ้นมาว่า
ตัวของมันสำคัญกว่าใคร ขาเก้าอี้ที่เหลือต่างคัดค้าน
ว่าไม่เป็นความจริง ด้วยความโกรธมันจึงแยกตัวออก
จากเก้าอี้



พอขาหน้าแยกตัวออกมา ก็ทำให้เก้าอี้ตัวนั้น
ล้มลงทันที ขาข้างขวาดันหน้าได้ทีจึงพูดว่า
“เห็นหรือไม่ว่าข้าสำคัญ” แล้วก็กลับเข้าที่เดิม



ขาหิ้วข้างซ้าย บอกกับเพื่อนในกลุ่มว่า มันก็
สำคัญ แต่ทุกขาก็ค้านว่าไม่เป็นความจริง ขาข้าง
ซ้ายได้ยินเช่นนั้นก็แยกตัวออกจากเก้าอี้



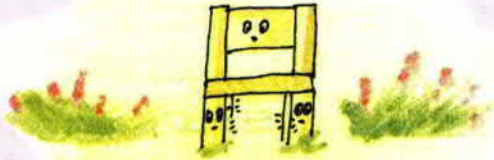
ขณะที่ขาข้างซ้ายแยกตัวออกมานั้นก็ทำให้
เก้าอี้เสียหลักล้มลงอีก มันจึงพูดขึ้นว่า “เห็น
ไหม ขาก็สำคัญไม่แพ้เจ้าขาขวา”



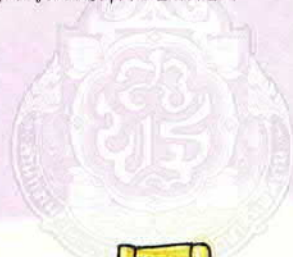
ส่วนขาหลังทั้งสองข้างที่เหลือ ก็บอกว่า
มันสำคัญเหมือนกัน พร้อมกับจะแยกตัวออก
มานั่ง แต่ถูกเก้าอี้ห้ามไว้ก่อน



ตัวเก้าอี้จึงอธิบายถึงความสำคัญ ของขา
เก้าอี้แต่ละข้างว่า ถ้าไม่มีขาเก้าอี้ข้างใดข้างหนึ่ง
เก้าอี้ก็ไม่สามารถทรงตัวอยู่ได้



หลังจากที่ได้ฟังแก้อธิบาย ขาเก้าอี้จึง
คิดได้ จึงกล่าวคำขอโทษซึ่งกันและกัน พร้อม
กันบอกว่าจะไม่แยกตัวออกจากอีก



แก้อธิจึงพูดเสริมขึ้นอีกว่า ถ้าเรารู้ถึงความ
สำคัญของตนเอง รู้หน้าที่ของตัวเองเราเอง หันหน้า
เข้าหากัน ก็จะทำประโยชน์แก่ผู้อื่นได้ต่อไป

ความสามัคคีคือพลัง เปรียบเสมือน
คนในสังคม ถ้าขาดความสามัคคีในการทำ
งาน แยกแยกกัน ก็จะทำให้งานชิ้นนั้นทำออก
มาได้ไม่ดีเท่าที่ควร



ผู้ยิ่งใหญ่

เรื่อง : วิชา ตันทุลพงษ์

ภาพ : สุธรรม กังวาลไกร



๗ “จิบ ๑

สวัสดีจ้ะ พี่หมีจะไปไหนแต่เช้า”

นกกระจาบตัวหนึ่งร้องทักจากกิ่งไม้เตี้ยๆ หมีตัวโตหยุดแล้วเงยหน้าขึ้นตอบว่า “จะไปหาน้ำผึ้ง บ้านเธอสวยดีนะ” นกกระจาบ เอียงคออย่างพอใจและพูดว่า “ใช่สิ บ้านของฉันสวย ฉันสร้างด้วยตัวของฉันเอง ท่านละสร้างบ้านเองไหม” หมีนิ่งคิดแล้วตอบว่า “ไม่ ฉันไม่เคยสร้างบ้าน ฉันอยู่ในถ้ำ” “อยู่ในถ้ำ น่าแปลกจริงๆ” พูดแล้วนกกระจาบก็บินเข้ารัง หมีเดินต่อไปอย่างมีความสุข



“หยุด! อย่าก้าวเข้ามาทางนี้” เสียงเล็กๆ ดังมาจากพื้นดิน
หมีหยุดเดิน แล้วก็ลงดูที่พื้น เห็นฝูงมดดำกำลังช่วยกันลากอาหาร
ไปที่โพรงดินใต้พุ่มไม้ “พวกเจ้านี่เองทำให้ผู้ยิ่งใหญ่อย่างฉันต้องหยุดเดิน
จะไปไหน มากันมากมายอย่างนี้” หมีนั่งลง พูดยกับมดดำหัวหน้า
หัวหน้าตอบ “พวกเรากำลังขนอาหารกลับบ้าน” “เธอมีบ้านด้วยหรือ”
หมีถาม “อ้อๆ พวกเรามีบ้านอยู่ใต้ดิน พวกเราสร้างรังด้วยพลังของมด
ตัวเล็กๆ บวกกับความสามัคคีใจละ แล้วท่านผู้ยิ่งใหญ่มีบ้านไหม” มด
ดำถาม “มี” หมีตอบ “บ้านท่านสร้างด้วยอะไร” มดดำถามต่อ “ฉันไม่ได้
สร้างเอง ฉันอยู่ในถ้ำ” หมีบอก “ท่านตัวโต แข็งแรง แต่สร้างบ้านเองไม่ได้
น่าแปลกจริงๆ ไปพวกเราเร่งขนอาหารกลับรัง พวกฉันไปก่อนละนะ”
มดดำตัวนั้นร้องสั่งพรรคพวกให้ทำงานและกล่าวลาหมี



หมีเดินต่อไปอย่างช้าๆ และคิดในใจว่า “ฉันตัวโตแข็งแรง แต่สร้างบ้านเองไม่ได้ น่าขายหน้าสัตว์ตัวเล็กๆ อย่างนกกระจาบ และมดจริงๆ” มันเดินไปคิดไป จนเดินมาถึงชายป่าใกล้หมู่บ้าน จึงหยุดพักมองไปที่หมู่บ้านเห็นบ้านคน “คิดออกแล้ว” มันร้องอย่าง ดีใจ “ฉันเป็นผู้ยิ่งใหญ่เป็นผู้แข็งแรงที่สุดในป่า การที่ฉันอยู่ในถ้ำ อย่างทุกวันนี้เป็นสิ่งที่น่าอาย ฉันจะสร้างบ้านด้วยตัวของตัวเอง” แล้วมันค่อยๆ แอบเดินเข้าไปในหมู่บ้าน ขโมยเครื่องมือก่อสร้าง และวิ่งกลับเข้าป่าอย่างรวดเร็ว



หมีไม่มีความรู้ความสามารถในการสร้างบ้าน มันสร้างบ้าน ตามที่มันนึกอยากให้เป็น ในระหว่างนั้นข่าวการสร้างบ้านของมัน กระจายไปทั่วป่า เหล่าสัตว์ป่าหลายตัวต่างชวนกันมาแอบดู

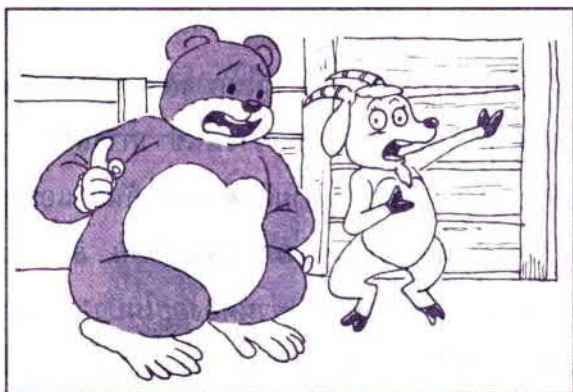
“ท่านคงจะไม่สบายจนความคิดเลอะเลือน ลิ้มรสชาติของ ตัวเอง หมีไม่เหมาะที่จะอยู่บ้าน ท่านต้องอยู่ในป่า” หมาป่าผู้รอบรู้ เดินมาเตือนอย่างหวังดี แต่หมีไม่สนใจ มันสร้างบ้านต่อไปไม่หยุด พักเลย



“เสร็จแล้ว บ้านผู้ยิ่งใหญ่เสร็จแล้ว” หมีร้องตะโกนลั่นป่า
ฝูงสัตว์เมื่อทราบข่าวก็ชวนกันมาดูบ้านของหมี

“บ้านของท่านไม่มีห้องครัวไว้เก็บอาหารเลยหรือ แล้วท่าน
จะมีที่เก็บน้ำผึ้งและผลไม้ไว้กินยามขาดแคลนตรงไหน” หมูป่าถาม

หมีไม่พอใจที่หมูป่าพูดติดบ้านจึงตอบไปว่า “อาหาร...อาหารหรือ
ฉันก็เก็บไว้ในที่ท้องฉันสิ เก็บไว้ในครัวหรือจะปลอดภัยเท่าเก็บไว้ใน
ท้อง ฮาๆๆๆ”



“ผนังบ้านของท่านไม่แข็งแรงเลย ถ้ามีลมพายุพัดมาบ้าน
อาจจะพังได้นะ” แพะป่าบอกอย่างหวังดี

“เฮอะ! บ้านผู้ยิ่งใหญ่ไม่กลัวลมพายุ ฉันสร้างบ้านในที่ลมพัด
ผ่านน้อยมาก ฉันรู้ดีไม่ต้องบอก” หมูปูดอย่างอวดดี



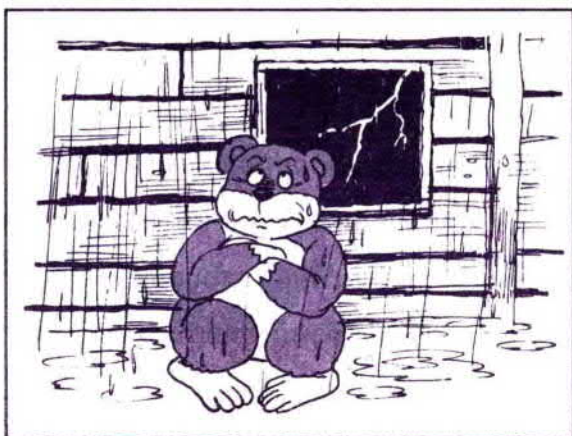
“ดูสิ...หลังคาบ้านมีรูโบ๋เยอะแยะ ท่านทำหลังคาแบบนี้ถ้าฝน
ตกหนัก น้ำจะซึมไหลเข้าบ้านนะ” กระรอกตัวหนึ่งได้ขึ้นไปบนหลังคา
แล้วร้องตะโกนบอกหมี

“เรื่องเล็ก ในป่าฝนตกอยู่บ่อยๆ น้ำมันเปียก เตี้ยวก๊แหง
น้ำไหลเข้าบ้านฉันได้เตี้ยวมันก็แหงเอง” หมีได้กระรอกอย่างหงุดหงิด
หมีไม่ยอมรับฟังความคิดของเพื่อนๆ มันเลย เหล่าสัตว์ทั้งหลายจึง
ชวนกันกลับ คงมีสุนัขจิ้งจอกตัวหนึ่งยืนอยู่ มันพูดกับหมีว่า



“พี่หมี ถ้าวันไหนพี่ต้องเดินทางไปหาอาหารไกลๆ ใครจะ
ดูแลบ้านให้ล่ะ ฉันรับอาสาดูแลบ้านให้นะ ท่านมอบกุญแจบ้านให้ฉัน
แล้วฉันจะช่วยดูบ้านให้”

“เจ้าก็จะมายึดครองบ้านฉันสิ ฉันจะไม่ไปไหนไกลๆ ผู้ยิ่งใหญ่
อย่างฉันไม่ต้องมาพึ่งเจ้า” หมีตอบด้วยสีหน้าที่บึ้งตึง สุนัขจิ้งจอก
รู้สึกกลัว จึงเดินจากไปอย่างผืดหวัง



หมีเดินเข้าไปในบ้านอย่างมีความสุข มันนั่งเอาหน้าโผล่ออกมาทางหน้าต่าง มองออกไปในป่า ฝูงนกบินไปมารอบๆ บ้าน และมองดูหมีอย่างแปลกใจ ไม่มีนกตัวใดพูดทักทายมันเลย มันนั่งอยู่ในบ้านทั้งวัน ไม่ไปไหนเลย ทันใดนั้นเกิดลมพายุพัดมาอย่างแรง จนบ้านสั่นไหว ฝนเริ่มตก

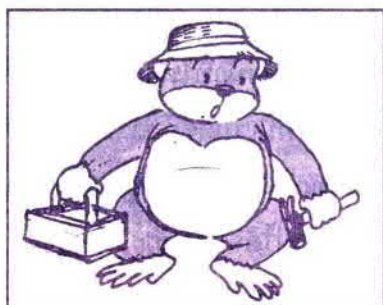


“จ๊อกๆ จ๊อกๆ...ๆ...ๆ” เสียงน้ำไหลจากหลังคาหลังบ้าน หมีตัวเปียก มันขยับตัวหลบน้ำที่ไหลลงมา แต่หลบไม่พ้น เพราะหลังคาบ้านมีรูมากมาย มันเริ่มคิดถึงถ้าที่เคยซุกตัวนอนอย่างอบอุ่น ในวันที่ฝนตกหนัก ฝนตกไม่มีท่าทีจะหยุด อากาศเริ่มเย็นลง มันรู้สึกหนาวและหิว มันไปไหนไม่ได้จนรุ่งเช้า

“หิวเหลือเกิน โอ๊ย! ฉันจะตายไหมนี่” หมีรีบเดินออกจากบ้าน
ไปที่หลังบ้าน เพื่อหาอาหาร มันเดินหาอาหารรอบๆ บ้าน ไม่มีผลไม้
ไม่มีน้ำผึ้ง มันจึงเดินมาที่หน้าบ้าน แล้วพูดว่า



“บ้านก็คือบ้าน ผู้ยิ่งใหญ่อย่างฉันจะต้องมีชีวิตอยู่ต่อไป”
แล้วมันก็วิ่งเข้าไปในป่า มันเริ่มรู้สึกมีความสุขและอบอุ่นในหัวใจ
มันพบผลไม้และหาน้ำผึ้งในป่าอย่างมีความสุข หมีผู้ยิ่งใหญ่ไม่กลับ
ไปที่บ้านหลังนั้นอีกเลย



เพื่อนๆ ช่วยสร้างบ้านให้ “หมีผู้ยิ่งใหญ่” ตัวนี้ได้ไหม
วาดภาพและเขียนอธิบายภาพด้วย บางทีหมีผู้ยิ่งใหญ่อาจจะ
เปลี่ยนใจมาอยู่ก็ได้นะ





หุบเขาทองคำ

สมัย สุทธิธรรม

ลมหหนาวพัดครวญครางอยู่หวีดหวิว ท่ามกลางกลุ่มเมฆหมอกสีขาวที่ลอยบอบอวลเรียแนวไม้บนสันดอยสูง เบื้องล่างคือหุบเขาอันหนาวเย็น เป็นถิ่นที่อยู่และทำมาหากินของ ลำหู่ นะ เย้า และชาวจีนฮ่อ ซึ่งเข้ามาอาศัยปลูกพืชผักทำไร่เลื่อนลอยและปลูกฝิ่นมาช้านาน

พวกเขาตัดโค่นต้นไม้ และเผาทำลายป่า จนกระทั่งหุบเขาและยอดดอยโล่งเตียนกลายเป็นเขาหัวโล้น ครั้นดินเสื่อมสภาพก็ปลูกพืชไม่ได้ผล ชีวิตที่นั่นจึงเริ่มอดอยากยากจน และสิ้นหวัง หุบเขาแห่งนี้จึงกลายเป็นดินแดนที่ถูกลี้ม และอยู่ในโลกของความมืดมนตลอดมา

แต่แล้วรุ่งอรุณแห่งชีวิตใหม่ของพวกเขาก็เกิดขึ้น เมื่อพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวและสมเด็จพระนางเจ้าฯ พระบรมราชินีนาถ เสด็จพระราชดำเนินแปรพระราชฐานสู่พระตำหนักภูพิงคราชนิเวศน์ จังหวัดเชียงใหม่ เพื่อทรงเยี่ยมพสกนิกรของพระองค์เป็นประจำทุกปี

ทั้งสองพระองค์ได้เสด็จไปยังหุบเขาแห่งนี้ เพื่อทรงเยี่ยมเยียนและทรงรับทราบถึงปัญหาความทุกข์ยากต่างๆ ที่เกิดขึ้นกับพสกนิกรแห่งพระองค์ ซึ่งนับเป็นพระมหากรุณาธิคุณอย่างล้นพ้น ที่พระองค์ทรงได้พระราชทานพระราชดำริให้จัดตั้งโครงการเกษตรในที่สูงขึ้น

เพื่อส่งเสริมการเพาะปลูกและขยายงานการเกษตรแผนใหม่ขึ้นไปสู่
ชาวลำหู่และพสกนิกรอื่นๆ ที่หุบเขาอันหนาวเย็นแห่งนี้ ในเวลา
ต่อมา

บรรดาพืชพันธุ์ไม้เมืองหนาวหลากหลายชนิด รวมทั้ง
ไม้ดอกเมืองหนาวนานาพันธุ์ ตลอดจนพืชไร่ที่ให้ผลนอกฤดูกาลอื่นๆ
อีก ได้ถูกส่งเสริมให้ปลูกทดแทน ภายใต้อำนาจของโครงการหลวง โดยมี
หม่อมเจ้าภีศเดช รัชนี เป็นผู้รับสนองพระบรมราชโองการ ดำรง
ตำแหน่ง ผู้อำนวยการโครงการฯ

พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ทรงได้สละพระราชทรัพย์ส่วน
พระองค์ในการก่อตั้งสถานีเกษตรหลวงขึ้นที่นั่น ทั้งนี้เพื่อทำการวิจัย
และทดลองปลูกพืชไม้ผล และไม้ดอกเมืองหนาวนานาชนิด และ
ขยายผลต่างๆ ไปสู่พสกนิกรในหุบเขา ซึ่งเป็นการทดแทนการปลูกฝิ่น
และการทำลายป่า เพื่อทำไร่เลื่อนลอย อันเป็นอาชีพแต่เดิม

ครั้นกาลเวลาผ่านไปหลายปี ความทุกข์ยากลำเค็ญของ
ผู้คนในหุบเขาก็ค่อยๆ เหือดหายไป ดอกฝิ่นสีแดงสลัวขาวที่ชูไสว
บานสะพรั่งทั่วผืนดอยในอดีตได้หายไปจากความทรงจำของลำหู่ เย้า
และชาวจีนฮ่อในถิ่นนั้นจนหมดสิ้น หุบเขาอันหนาวเย็น กลับกลายเป็น
ดินแดนที่ผู้คนอยากจะขึ้นไปสัมผัสในฤดูหนาว บริเวณสถานี
เกษตรหลวงและบ้านพักรับรอง บนดินแดนสวรรค์แห่งนี้ จะรายล้อม
ไปด้วยแปลงไม้ดอกเมืองหนาวที่มีสีสันแปลกตา

ภายใต้หุบเขาอันอุดมสมบูรณ์จะเต็มไปด้วยแปลงพืช ไม้ผล
เมืองหนาวนานาชนิด เช่น ท้อ แอปเปิ้ล ลูกพลับ พลัม สาลี่ บ๊วย
ทับทิม และสตอเบอรี่ซึ่งมีลูกสีแดงสดอย่างดกดี้น แซมด้วยดอกสีขาว

น่ารัก ในแปลงฟางอันยาวสุดตา

เข้าตรู่ของเดือนมกราคมซึ่งอยู่ในช่วงของฤดูหนาว อุณหภูมิในหุบเขาจะลดลงเหลือประมาณ ลบสองถึงสี่องศาเซลเซียสในบางปี น้ำค้างที่เกาะอยู่ตามยอดหญ้าจะจับตัวแข็งและชาวโพลนเป็นฟอร์สหรือเกร็ดน้ำแข็งเล็กๆกลายหิมะทั่วไปตามสวนท้อที่สลัดใบทิ้ง เหลือแต่ดอกสีชมพูแกมขาว บานไสวอยู่กลางดงดอย

เช่นเดียวกับดอกสีขาวของแอปเปิ้ล ที่สั่นระริกด้านลมหนาว กลางหุบเขาซึ่งผลไม้ทั้งสองอย่างนี้จะให้ผลเก็บเกี่ยวได้ในเดือนมีนาคม และเดือนมิถุนายน ตามลำดับ

ส่วนเจ้าสาวแสนสวยแห่งหุบเขา ที่ยืนเด่นสดใสในยามเช้า อันแสนหนาวเช่นนี้ เห็นจะเป็นต้นบ๊วยที่กำลังออกดอกเล็กๆ สีขาว บานอยู่เต็มต้น

บริเวณสวนหินลานรับเสด็จ เมื่อยามอาทิตย์สาดส่อง บรรดาดอกไม้งามเช่น เบญจมาศ ลิลลี่ คาร์เนชั่น สแตติส แกลดิโอลัส ออฟริกัณไวโอเล็ต และจิปโซฟิลล่าดอกจิ๋ว จะชูช่อต้อนรับไออุ่นระดับขุนเขา ตามฤดูกาลของมัน

ลำหู่หนะ หรือ มูเซอดำ มีพลับพลาที่ดี เช่น อังไส พูยู หรือซื่อโจปลุกในไร่ของตนเอง แทนที่พลับพลาพื้นเมืองที่มีผลเล็กไม่ได้ราคา และที่กำลังออกดอกขาวสะพรั่งทั่วดอย ก็คือบ๊วยพันธุ์ปิงติง เจียนโก และซึ่งเหมาะที่พวกเขาภูมิใจ

ปัจจุบันผู้คนในหุบเขาแทบจะลืมไปแล้วว่า การปลูกฝิ่นเป็นเช่นไร เพราะแต่ละวันจะครุ่นคิดถึงแต่เรื่อง ท้อ บ๊วย และสตอเบอรี่ พันธุ์พระราชทาน ที่ให้ผลผลิตดีกว่า ส่งผลต่อชีวิตและครอบครัว

จนมีรายได้นับแสนบาท ต่อปี

วิถีชีวิตของชาวจีนฮ่อผู้คร่ำหวอดอยู่กับการปลูกฝิ่น ขายฝิ่น อย่างหลบๆ ซ่อนๆ มานานนับสิบปี บัดนี้พวกเขาได้หันมาเก็บเกี่ยว ผลกำไรจากคุณค่าแห่งการเรียนรู้ในวิชาการเกษตรใหม่ๆ ที่โครงการหลวงได้ให้แก่พวกเขา

ท้องฟ้าเหนือหุบเขาทองคำแห่งนี้กำลังสดใส บรรดาพืชผัก ผลไม้และไม้ดอกเมืองหนาวต่างๆ ได้ทำให้ดอยและหุบเขาแห่งนี้ กลายเป็นดอยคำหรือหุบเขาทองคำไปแล้ว ทั้งนี้เนื่องด้วยพระบารมี อันใหญ่หลวงแห่งองค์พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ที่ทรงแผ่ คຸ້ມເຄື່ອງເສື່ອງສະໜິດກຸ້ມທຸກຊົນພື້ນດິນສຳມະພັນລາວແລະພູມເຂົາທອງຄຳແຫ່ງນີ້ ສິ່ງເປັນທີ່ຮູ້ຈັກກັນໃນຊື່ “ດອຍອ່າງຂາງ” ນັ້ນເອງ.

มหัศจรรย์แห่งท้องฟ้า

เด็กหญิงอุทุมพร สงชนะ ชั้น ม.3

โรงเรียนชุมชนบ้านโสก สบอ.คอนสวรรค์ สปจ.ชัยภูมิ



บนท้องฟ้า

มีอะไร

ใครรู้บ้าง

ช่วยกระจ่าง

ให้หนูที่

ที่กังขา

ธรรมชาติ

ก่อเกิด

สิ่งนานา

ทุกครั้งที่

หนูสงสัย

ไม่เว้นเลย

บนท้องฟ้าอันกว้างใหญ่ไพศาลจนหาที่สิ้นสุดมิได้นี้ มีความเร้นลับมหัศจรรย์อยู่มากมาย ซึ่งความเร้นลับเหล่านั้นมันเกิดขึ้นเองตามธรรมชาติ ไม่มีใครสามารถกำหนดกฎเกณฑ์มันได้ ธรรมชาติสร้างทุกสิ่งทุกอย่างให้เกิดความสมดุล มนุษย์ สัตว์หรือ

สิ่งใดก็ตามที่บังเกิดมีขึ้นในโลก ถ้าไม่มีความสมดุลตามธรรมชาติ มันย่อมมีการสูญสลายไม่สามารถคงอยู่ได้เฉกเช่น การสร้างความสมดุลในการเดินทางของดาวฤกษ์และดาวเคราะห์ที่มีอยู่ในท้องฟ้า ซึ่งบังเกิดให้มีสิ่งมหัศจรรย์เป็นประจักษ์แก่สายตาชาวโลก นั่นคือการเดินทางเข้ามาอยู่ในแนวเดียวกันระหว่าง ดวงอาทิตย์ ดวงจันทร์ และโลก ซึ่งจะเป็นการที่หายากมากที่จะมีเหตุการณ์เช่นนี้เกิดขึ้นได้ หากธรรมชาติปล่อยให้ดาวเคราะห์ต่างๆ โคจรไปเรื่อยๆ โดยปราศจากแนวการเดินทาง มนุษย์เราคงจะไม่ได้อยู่ในสภาพอย่างนี้ คงต้องวุ่นวายกันหมด เพราะจู่ๆ โลกก็จะลอยหนีจากดวงอาทิตย์ไป หรือเดินทางอย่างไม่มีระเบียบคงจะไปชนกับดาวเคราะห์ดวงอื่นๆ แล้วแยกเป็นเสี่ยงๆ และเมื่อนั้นแหล่งสิ่งมีชีวิตที่อยู่บนโลกคงจะหาไม่ได้

มนุษย์เราได้มีความรู้จากการศึกษาค้นคว้าสิ่งต่างๆ ตามธรรมชาติ แม้ว่าจะศึกษาเกี่ยวกับธรรมชาติมานานสักเพียงใดก็ตาม ก็ยังไม่มีวันที่จะเข้าใจในธรรมชาติได้ทุกอย่างทุกอย่าง ยังต้องมีการศึกษาค้นคว้าหาความจริงอย่างไม่มีวันสิ้นสุด เพราะความเร้นลับมหัศจรรย์บังเกิดขึ้นให้เราเห็นแปลกๆ ใหม่ๆ ขึ้นมาเรื่อยๆ และสร้างปัญหาให้กับมนุษย์ เพื่อจะได้เกิดความสงสัย จึงมีการศึกษาค้นคว้าหาข้อเท็จจริงจนอาจนับได้ว่าธรรมชาติเป็นปรมาจารย์ของมนุษย์

จากปรากฏการณ์ที่คาดว่าจะเกิดขึ้นในวันที่ ๒๔ ตุลาคม ๒๕๓๘ เป็นปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้นได้ยากมาก และนานๆ ปีจึงจะมีขึ้นให้เห็นในโลกมนุษย์ และการเกิดแต่ละครั้งมิได้เกิดผ่านในเส้นทางเดิม อาจะกล่าวได้ว่าช่วงชีวิตคนคนหนึ่งจะเห็นได้เพียงครั้งเดียว สำหรับคนที่อายุยืน คนที่เกิดมาช่วงชีวิตสั้นก็ไม่มีโอกาสได้เห็นเลย

ด้วยเหตุที่เกิดสุริยุปราคาถือว่าเป็นสิ่งแปลกน่าศึกษา จึงก่อให้เกิดความร่วมมือกันระหว่างท้องฟ้าจำลองกรุงเทพ ศูนย์ วิทยาศาสตร์เพื่อการศึกษา และบริษัทไทยเทเลโฟน แอนด์ เทเลคอม- มินิเคชั่น จำกัด (มหาชน) จัดให้มีการเข้าค่าย “ทีทีแอนด์ที สุริยุปราคา ๑๙๙๕” ขึ้นเพื่อให้เยาวชนของชาติได้มีโอกาสรับรู้และสามารถ นำความรู้ที่ได้รับไปเผยแพร่ให้กับสังคม ในการเข้าค่ายสุริยุปราคา ครั้งนี้ นับเป็นครั้งแรกและอาจเป็นครั้งเดียวในชีวิตที่ข้าพเจ้าจะได้ เข้าร่วม เพื่อนที่มาจากที่ต่างๆ ทั้งจังหวัดชัยภูมิ พันเพในการ ดำรงชีวิตจะแตกต่างกันออกไป บางคนเกิดมาไม่เคยเห็นดาวบน ท้องฟ้าเลย เคยเห็นแต่หลอดนีออนตลอดกลางวันและกลางคืน เพียงแต่คอยจำและทำความเข้าใจเกี่ยวกับท้องฟ้าตามที่ครูสอน ซึ่งแตกต่างจากข้าพเจ้ามาก ในชีวิตจริงของข้าพเจ้า ตอนกลางคืน วันที่ฟ้าเปิด เดือนมืด ดวงดาวบนท้องฟ้าคือเพื่อนของข้าพเจ้า และ คินไคที่ดวงดาวไม่ส่องสว่างเป็นเพื่อนก็ยังมิหึงห้อยส่งแสงระยิบระยับ แทนดวงดาว ส่วนในตอนกลางวัน วันใดที่ไม่มีเมฆและฝนก็将会เห็น ดวงอาทิตย์ตั้งแต่เริ่มโผล่ทางทิศตะวันออกจนลับขอบฟ้าทาง ทิศตะวันตกในตอนเย็น เพื่อนที่มาจากแต่ละถิ่นที่มาเข้าค่ายด้วยกัน ครั้งนี้มีความรักใคร่กันดีมาก ทุกสิ่งทุกอย่างช่วยเหลือกัน ถึงแม้ว่าจะ ไม่เคยรู้จักกันเลย ในการทำกิจกรรมแต่ละอย่างต้องร่วมกันและ ใช้เวลากระชั้นชิด จึงทำให้ทุกคนรัก และมีความสนิทสนมกันมาก พวกเราทุกคนที่มาเข้าค่ายมีความอบอุ่นมาก ที่ครูพี่เลี้ยงคอยเอาใจใส่ ดูแล คอยแนะนำช่วยเหลือไม่ว่านักเรียนที่มา จะมาจากโรงเรียนใด ก็ตาม

ความลึกกลับซับซ้อนของระบบสุริยจักรวาลที่ครูพราสอนและจดจำมาตั้งแต่ชั้นประถม ต้องถูกแยกแยะออกให้นักเรียนที่มาเข้าค่ายได้เข้าใจอย่างถ่องแท้ โดยอาจารย์วิทยากรที่มาจากท้องฟ้าจำลองแต่ละคนที่มาเหมือนกับพาพวกเราแปลงร่างเป็นดาวฤกษ์และดาวเคราะห์ลอยล่องไปในท้องฟ้า เพื่อให้รู้ตำแหน่งและหน้าที่ของดาวแต่ละดวง ความจำที่ครูเคยสอนกลับกลายเป็นความเข้าใจจนทำให้เราเกิดความภูมิใจว่า การเข้าค่ายครั้งนี้คุ้มค่าที่สุด เราคือผู้โชคดีที่ถูกครูคัดเลือกให้เป็นตัวแทนมา ต้องขอกราบขอบพระคุณท่านอาจารย์สาลิน วิรุบุตร เป็นอย่างมาก ถ้าเปรียบท่านคือดวงอาทิตย์บ้านนี้คงจะพาบรืวารในระบบสุริยะลอยล่องไปตามหน้าที่ และวันดีคืนดีก็ขอให้กลับมาเยี่ยมนักเรียนบ้านนอกอีก เหมือนอย่างสุริยุปราคาครั้งนี้

ในการเข้าค่ายครั้งนี้ ได้รับความสะดวกสบายเป็นอย่างมาก โดยความเอื้อเฟื้อของวิทยาลัยพลศึกษา จังหวัดชัยภูมิ ท่านช่วยบริการสถานที่อบรม ที่นอน ที่ถือว่าดีมาก ๆ ขอขอบคุณท่านอาจารย์และเจ้าหน้าที่ที่มาจากศูนย์วิทยาศาสตร์เพื่อการศึกษา จังหวัดชัยภูมิ ที่บริการอาหาร เครื่องดื่ม จนอิมหันสำราญตลอดการอบรมและที่ลืมเสียมิได้คือ บริษัทไทยเทเลโฟน แอนด์ เทเลคอมมิวนิเคชั่น จำกัด (มหาชน) โทรศัพท์ทุกทิศทั่วไทย ผู้มีจิตศรัทธาสสนับสนุนโครงการ จงเป็นขวัญใจของปวงประชาและเป็นผู้ช่วยพัฒนาชาติบ้านเมืองสืบไป

ดังที่กล่าวมาแล้วว่า การเกิดสุริยุปราคาไม่ได้เกิดขึ้นง่าย ๆ และเกิดไม่ได้เรื่อย ๆ การเกิดแต่ละครั้งจึงทำให้คนแตกตื่นอยากรู้อยากสัมผัส อยากเรียนรู้ เป็นที่น่าพิศวงว่าเหตุใดในจักรวาลของโลกดวงจันทร์ และดวงอาทิตย์ จึงมาอยู่ในแนวเดียวกันได้ และที่สำคัญ

ที่สุด คือในวันที่ ๒๔ ตุลาคม ๒๕๓๔ นี้ เกิดสุริยุปราคาเต็มดวงด้วย เหตุใดดวงจันทร์จึงบังดวงอาทิตย์ ได้มืดมืด นั่นคือเรามองจากโลก เห็นดวงอาทิตย์ มีขนาดเท่าดวงจันทร์ ซึ่งที่จริงแล้วดวงอาทิตย์มี ขนาดเส้นผ่าศูนย์กลางเป็น ๔๐๐ เท่าของดวงจันทร์

ไม่ว่าธรรมชาติจะเป็นไปเช่นใด มนุษย์เราก็ต้องหาวิธีการ ศึกษาจนถึงที่สุด แม้กระทั่ง การตามไปศึกษาสุริยุปราคาโดยใช้ เครื่องบินที่บินเร็วเหนือเสียงวิ่งตาม ไล่เงามืดและได้ถ่ายภาพ ช่วงการเกิดสุริยุปราคาที่ผ่านมาโลกมนุษย์นานถึง ๗๔ นาที มาแล้ว

“สุริ	ยุสุริยา	พาแตกตื่น
ยุวชนขึ้น	อิมเอม	เกษมศรี
ปรา	กฏการณ์	ให้กระเดื่อง
คา	คราสนี้	ร่วมฉลอง
		ครองราชย์เอย”



อาลัย...แม่ฟ้าหลวง

สัมภาษณ์เยาวชนไทยชาวเขา

อิสระ เสียงเพราะดี _____

ที่

นที่ที่ได้รับมอบหมายจากกระทรวงศึกษาธิการ ให้ไป สัมภาษณ์เยาวชนไทยชาวเขา ผมรู้สึกตื่นเต้นและยินดีเป็นอย่างยิ่ง ที่ได้มีโอกาสทำงานสนองพระมหากรุณาธิคุณ “สมเด็จพระย่า” หรือ “แม่ฟ้าหลวง” ของปวงชนชาวไทย

เรา หมายถึงผมและทีมงานได้วางแผนเตรียมโครงการ โดยกำหนดจะสัมภาษณ์เยาวชนชาวเขาเผ่าต่างๆ จากโรงเรียนใน กิ่งอำเภอแม่ฟ้าหลวง จังหวัดเชียงราย จำนวนสามโรง คือ โรงเรียน บ้านปากกล้วย โรงเรียนบ้านข่าแห่งพัฒนาและโรงเรียนห้วยไร่ สามัคคี

การสัมภาษณ์จะแบ่งเป็นสองส่วน ส่วนที่หนึ่งเป็นการถาม ตอบของทีมงานกับเยาวชนชาวเขา อีกส่วนหนึ่งให้เยาวชนเขียนถึง แม่ฟ้าหลวงในลักษณะเปิดกว้าง ตามความคิดความรู้สึกของเยาวชน ที่มีต่อองค์ “แม่ฟ้าหลวง”

โรงเรียนบ้านปากกล้วย

● เยวชนเฝ้าอีโก้หรืออาซ่า

- △ เด็กหญิงชนิษฐา พิมลรักษากุล อายุ ๑๕ ปี ชั้น ป. ๖
- △ เด็กชายวัฒนพงษ์ พิมลสกุลรักษา อายุ ๑๓ ปี ชั้น ป. ๖
- △ เด็กหญิงศิราณี วิบูลนิตธรรม อายุ ๑๔ ปี ชั้น ป. ๖



ทีมงานสัมภาษณ์ "อีโก้หรืออาซ่า" โรงเรียนบ้านปากกล้วย

ชนิษฐา พิมลรักษากุล

“สมเด็จย่า ทรงทำให้ดอยตุงดีขึ้น มีถนน รู้จักปลูกกุหลาบ
 ลั่นจี่ ลูกท้อ เคยเห็นสมเด็จย่าจากรูปภาพ โทรทัศน์ และตามคำบอก
 เล่าของพ่อแม่ เสียใจมากที่สมเด็จย่าสวรรคต ต่อไปนี้ไม่รู้ว่าจะมี
 ใครมาช่วยพวกเราอีก ตั้งใจจะปลูกต้นไม้ถวาย เพราะสมเด็จย่า
 ชอบปลูกต้นไม้มาก ไม่อยากให้ใครตัดไม้ ทำลายป่า”

วัฒนพงษ์ พิมลสกุลรักษา

“เคยเข้าเฝ้าสมเด็จพระเจ้า เมื่อครั้งเรียนอนุบาล ดีใจมากเวลาเสด็จมาประทับที่พระตำหนักดอยตุง ทรงพัฒนาหมู่บ้านของเรา เมื่อสวรรคตแล้ว รู้สึกเหมือนขาดผู้ที่นำการพัฒนาไป ตั้งใจจะปลูกต้นไม้รอบๆ โรงเรียนและหมู่บ้านถวายสมเด็จพระเจ้า

ศิราณี วิบูลนิตธรรม

“เห็นรูปสมเด็จพระเจ้าที่โรงเรียน ถ้าไม่มีโครงการของสมเด็จพระเจ้า ก็ไม่มีโรงเรียน หนูก็จะไม่ได้เรียนหนังสืออย่างนี้ สมเด็จพระเจ้าสวรรคตเหมือนคนในครอบครัวเสียไป ๑ คน หากทำได้ หนูอยากให้สมเด็จพระเจ้ากลับมาเหมือนเดิม”



ทีมงานใช้สื่อนำกิจกรรม “เขียนถึงสมเด็จพระเจ้า” เยาวชนเผ่าอีโก้

ร.ร.บ้านป่ากล้วย

โรงเรียนบ้านชาแห่งพัฒนา

● เยาวชนเผ่ามูเซอร์ดำ

- △ เด็กหญิงวิภา ดำรงใจกุล อายุ ๑๓ ปี ชั้น ป. ๖
- △ เด็กชายวิฑูรย์ พรสกุลไพศาล อายุ ๑๒ ปี ชั้น ป. ๕
- △ เด็กหญิงนิวิไล วิบูลย์ประเสริฐศิริ อายุ ๑๓ ปี ชั้น ป. ๖



ทีมงานสัมภาษณ์ อาจารย์ใหญ่โรงเรียนบ้านชาแห่งพัฒนา
และเยาวชนเผ่ามูเซอร์ดำ

วิภา ดำรงใจกุล

หมู่บ้านของเราเข้าโครงการของสมเด็จพระเจ้าตั้งแต่ปี ๒๕๓๐
ทรงส่งเสริมด้านการเกษตรปลูกลิ้นจี่บนเนื้อที่ ๔,๐๐๐ ไร่ ปลูกไผ่
กล้วย มะม่วง สมเด็จพระเจ้ามาประทับที่นี่ ความเป็นอยู่ดีขึ้นมาก
เคยเข้าไปกราบพระศพสมเด็จพระเจ้า ตั้งใจจะปลูกต้นไม้ถวายมากๆ

วิจURY พรสกุลไพศาล

พ่อเล่าให้ฟังว่า สมเด็จพระเจ้ามีบุญคุณต่อเรา ทำให้มีไฟฟ้าใช้ มีถนน มีน้ำ มีป่า ทำให้พวกเราที่มีความร่ำเย็น ขาดสมเด็จพระเจ้าแล้ว ไม่ทราบว่าจะมีใครมาช่วยพวกเราอย่างนี้

นิวิไล วิบูลย์ประเสริฐศิริ

เคยเข้าเฝ้าสมเด็จพระเจ้า ร่วมโครงการปลูกต้นไม้ข้างทางสายใหม่ ชีวิตความเป็นอยู่ดีขึ้นมาก แต่เวลานี้ที่หมู่บ้านมีแต่ความเศร้าโศก เจ็บเหงา อยากจะเดินอะเคะเว* ถวาย



เยาวชนมุเซอร์ดำ
กับชุดประจำเผ่า



“เขียนถึงสมเด็จย่า”

*การเดินอะเคะเว เป็นการเดินประกอบดนตรี ใช้ในวันสำคัญๆ เช่น ตรุษจีน หรือเพื่อเป็นการแสดงความกตัญญู เทิดทูน

โรงเรียนบ้านห้วยไร่สามัคคี

● เยารชนเผ่าจีนฮ่อ, ไทยใหญ่ และลัวะ

- △ นายเกาะหยิ่ง แซ่เหยาอะ (เผ่าจีนฮ่อ) อายุ ๑๘ ปี ชั้น ม. ๓
- △ เด็กหญิงหล้า ขวัญใจ (เผ่าไทยใหญ่) อายุ ๑๕ ปี ชั้น ม. ๒
- △ เด็กหญิงสุภาววรรณ คำก้อน (เผ่าลัวะ) อายุ ๑๓ ปี ชั้น ม. ๑

นายเกาะหยิ่ง แซ่เหยาอะ

ชีวิตความเป็นอยู่เปลี่ยนแปลงไปมาก การคมนาคมสะดวก สาธารณูปโภค ไฟฟ้า ประปา เข้าถึงหมู่บ้านจากเดิมที่เส้นทางนี้เป็นทางผ่านของคาราวานฝิ่น ปลุกข้าว ข้าวโพด ก็เปลี่ยนมาปลูกผลไม้ของโครงการฯ มีรายได้เพิ่มจากการค้าขายของที่ระลึกให้นักท่องเที่ยว ตอนที่ได้เข้าเผ่าฯ ในฐานะตัวแทนของหมู่บ้าน รู้สึกตื่นเต้นดีใจมาก หากเป็นไปได้ อยากให้สมเด็จย่ามาดูแลพวกเราใหม่ และตั้งใจไว้ว่าจะเข้าไปช่วยทำงานในโครงการต่างๆ เพื่อที่จะทำได้เพื่อสานต่อพระราชดำริของท่าน ทุกโครงการ

หล้า ขวัญใจ

หนูย้ายมาจากแม่สาย มาอยู่ที่นี่เมื่อปี ๓๒ รู้จักสมเด็จย่าดี เพราะทุกคนในหมู่บ้าน ครู-อาจารย์พ่อแม่ พูดถึงท่านเสมอว่ามีบุญคุณต่อพวกเราอย่างไร ตอนรับเสด็จ ดีใจ ตื่นเต้นมาก ไม่คิดว่าในชีวิตนี้จะมีโอกาสอย่างนี้ รู้สึกเหมือนท่านเป็นย่าแท้ๆ คอยดูแลใกล้ชิดพวกเรา ตั้งใจจะเป็นคนดีทำประโยชน์ให้สังคมให้มากที่สุด หนูผูกพันกับคนไทยที่นี่มาก อยากได้สัญชาติไทย เป็นคนไทยค่ะ (พ่อแม่ของหล้า เป็นชาวไทยใหญ่ มาจากพม่า)

สุภาวรรณ คำก้อน

เคยไปตอยตุง ไปรับขวัญ ตอนสมเด็จพระยาบรมราชวรวงศ์ฯ ตั้งใจว่าจะ
ทำตัวเป็นคนดี และปลูกต้นไม้มากๆ



หล้า - สุภาวรรณ - เกะหยิ่ง โรงเรียนบ้านห้วยไร่สามัคคี



คณะอาจารย์โรงเรียนบ้านห้วยไร่สามัคคี ทีมงานและเยาวชนจากสามเผ่า

ผมอยากจับคู่กับผมเองว่า
ถ้าผมมี ไส้ตามผมอยากขอ
ขอพรให้ผมได้ไป ทอผ้า
คืนชีวิตมา เพื่อจะมาช่วยพัฒนา
หมู่บ้าน และหาที่ทำกินว่าชาวบ้านให้มากไหม

วันที่ 28 เดือนกันยายน 25๓8

ดร. วัฒนพงษ์ วัฒนกุลรักษา ชั้น ๗.6

โรงเรียนบ้านปากกล้วย



ชนิษฐา-วัฒนพงษ์-ศิริราณี "อีโก้หรืออาซ่า" โรงเรียนบ้านปากกล้วย เชียงราย

ความรู้ที่ถ่ายทอดสืบมา

ฉัน จำได้ว่าความรู้ที่ถ่ายทอดสืบมาตั้งแต่สมัยที่ฉันยังเป็นเด็ก ๆ ที่บ้านในหมู่บ้านเล็กๆ ที่ชื่อว่าบ้านไร่ ๓๐ ปีที่แล้ว ฉันจำได้ว่าฉันได้รู้เรื่องราวต่างๆ มากมายจากคุณตาและคุณยายของฉัน คุณตาและคุณยายของฉันได้ถ่ายทอดความรู้ที่พวกเขาได้เรียนรู้จากคุณตาและคุณยายของพวกเขาให้คุณตาและคุณยายของฉัน ฉันจำได้ว่าฉันได้รู้เรื่องราวต่างๆ มากมายจากคุณตาและคุณยายของฉัน ฉันจำได้ว่าฉันได้รู้เรื่องราวต่างๆ มากมายจากคุณตาและคุณยายของฉัน ฉันจำได้ว่าฉันได้รู้เรื่องราวต่างๆ มากมายจากคุณตาและคุณยายของฉัน

๑๙/๙๘

น.ส. นิต วัลย์

๖๖ บ้านไร่ ๓๐ ปีที่แล้ว

รู้สึก ดีใจ ที่ท่าน และ พี่น้อง ที่ท่าน รวบรวม ตอนที่ สมเด็จพระ
พระชนนีอยู่ ณ นั้น ประทาน สักการะบูชา แต่ตอนนี้ท่าน รวบรวม
แล้ว ประทาน สักการะบูชาได้ นมู บ้าน เวียงเหนือ
ตอนที่ สมเด็จพระ บรมชนนี พระชนนี อยู่ ณ นั้น จะทำของไปถวาย
ตามเป็นของ ของ พระราช และ เวลา ที่ท่าน ไปเยี่ยม พระราช ท่านจะ
พาของเล็ก ๆ น้อย ๆ ไปฝาก กับคนยากจน
ตอนนี้ สมเด็จพระ บรมชนนี แล้ว รู้สึก ดีใจ

24 กันยายน 34

ด.ญ วิภา ศิริวิไลกุล ชั้น ป.6

โรงเรียนบ้านนาแห่งใหม่
บ้านนา



วิภา-วิฑูรย์-นิวิไล "มูเซอร์ดำ" โรงเรียนบ้านนาแห่งพัฒนา

พิเศษปิดท้าย “อีโก้พลัดถิ่น”



พระอร่าม สุรมโม ท่านได้อ่อง วัดดอยกุ้ไก่แก้ว อำเภोजุน จังหวัดพะเยา
ผู้ให้ความอนุเคราะห์เด็กชาวเขาจากดอยตุง



กระจำง-บุญเกิด
กับความภูมิใจ
เสื้อพระราชทานของสมเด็จพระเจ้า

เด็กชายกระจำง แลเซอะ อายุ ๑๐ ปี ชั้น ป. ๒ โรงเรียน
บ้านบัวสถาน

ที่อยู่ วัดดอยกุ้ไก่แก้ว อำเภोजุน จังหวัดพะเยา

บ้านเดิม ๒๙ ม. ๑๑ บ้านสามัคคีใหม่ ตำบลเทอดไทย กิ่งอำเภอ
แม่ฟ้าหลวง เชียงราย เป็นชาวเขาเผ่าอีโก้ หรืออาข่า

เดิมที่บ้านทำไร่ทำนา พอสมเด็จพระเจ้ามาอยู่ดอยตุง ก็เปลี่ยน
เป็นปลูกต้นไม้ตามโครงการ ดอยตุงเจริญขึ้น มีรายได้มากขึ้น แม้
ท่านจะสวรรคตแล้ว รู้สึกว่าท่านยังอยู่ไม่ได้จากไปไหน ที่มาอยู่กับ
ท่านได้อ่อง เพราะคิดว่าดีกว่าที่บ้านและอยากเรียนหนังสือ

อยากร้อง “เพลงดอยตุง” ถวายเพื่อเป็นการรำลึกถึงท่าน

ขอขอบคุณ ศึกษาธิการอำเภอ กิ่งอำเภอแม่ฟ้าหลวง (คุณ
กิตติชัย เมืองมา)และคณะ ผู้ช่วยศึกษาธิการอำเภอแม่จัน (คุณ
ธีระวัฒน์ คุปวิพัทธ์นุกูล) และคณะ ผู้ช่วยศึกษาธิการอำเภอจุน
(คุณสาคร ศรีคุณ) อาจารย์ณอ่อน วัฒนกิจ โรงเรียนจุนวิทยาคม
(ช่างภาพ) อาจารย์ศราวุธ ยาวิเรียง อาจารย์ใหญ่โรงเรียนบ้านปากกล้วย
อาจารย์เจริญพร ศักดิ์แสน อาจารย์ใหญ่โรงเรียนบ้านข่าแห่งพัฒนา
อาจารย์ชูชาติ ปิงไร่ม่วง (ผู้ช่วยอาจารย์ใหญ่) อาจารย์สร้อยทอง
รีอินทร์ อาจารย์นารี หลายกิจพานิช โรงเรียนบ้านห้วยไร่สามัคคี
พระอธิการอร่าม สุธมโม วัดดอยภูไทแก้ว ครู-อาจารย์และเจ้าหน้าที่
ทุกท่าน ที่ให้ความร่วมมือ และอำนวยความสะดวกอย่างดียิ่ง รวมทั้ง
คุณยาใจ ศรีสุนทร ที่สนับสนุนของฝากให้เยาวชนไทยชาวเขา

กิจกรรมวันเด็ก ๓๘







ทำความดี ถวายในหลวง

ป้าจิบ

พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวภูมิพลอดุลยเดช ทรงเสด็จขึ้นครองราชสมบัติ เมื่อวันที่ ๙ มิถุนายน พ.ศ. ๒๔๙๙ ระยะเวลา ๕๐ ปี แห่งการครองราชย์ ทรงอุทิศพระองค์ประกอบพระราชกรณียกิจอันเป็นคุณประโยชน์ เพื่อให้พสกนิกรของพระองค์ ได้อยู่อย่างร่มเย็นเป็นสุขตลอดมา ในโอกาสอันเป็นมหามงคลนี้ เด็กๆ จะทำอะไรถวายแด่ในหลวงของเราได้บ้าง ลองติดตามดูนะค่ะ...



เพื่อนของเราคนแรก คือ

เด็กหญิงรวิอร สวัสดิสุข นักเรียนอนุบาล ๓/๗ โรงเรียนวัฒนาวิทยาลัย บอกว่า “หนูจะปลูกต้นไม้และไม่ทำลายต้นไม้ เพราะต้นไม้มีประโยชน์มาก ช่วยทำให้อากาศบริสุทธิ์ จะใช้กระดาษทิชชูให้น้อยลงค่ะ จะได้ช่วยคุณแม่ประหยัด และไม่ต้องตัดต้นไม้มากเพราะหนูรู้ว่ากระดาษทำจากต้นไม้

หนูจะเคารพกฎจราจร เช่น ข้ามถนนตรงทางม้าลาย หรือสะพานลอย หรือข้ามตอนไฟแดง แล้วหนูจะบอกให้พวกผู้ใหญ่ที่หนูรู้จัก ให้เคารพกฎจราจรจะได้ไม่ติด และใช้น้ำมันไว้สารพัดด้วยค่ะ...

ความจริงน้องจะจำตั้งใจทำอะไรถวายในหลวงอีกหลายอย่างค่ะ แต่หน้ากระดาษเรามีน้อย ป้าจิบขอตัดตอนมาแค่นี้ค่ะ

เพื่อนเราคนที่สอง เป็นหนุ่มน้อยรูปหล่อ ชั้น ป.๑/๑ โรงเรียนราชวินิต เด็กชายสืบสกุล แดงสกุล ค่ะ

“ผมจะอาบน้ำให้เร็วกว่าเดิมครับ เพราะน้ำเป็นทรัพยากร

ธรรมชาติที่มีค่า ในหลวงอยากให้พวกเราใช้น้อย่างประหยัด ถ้าผมอาบน้ำเร็วขึ้น ใช้น้ำน้อยลง ก็จะช่วยประหยัดไฟในเครื่องทำน้ำอุ่น แล้วยังช่วยคุณแม่ประหยัดค่าน้ำ ค่าไฟ ด้วยครับ"

สงสัยรายนี้ อนาคตคงเป็นนักเศรษฐศาสตร์ หรือไม่ก็มหาเศรษฐีแน่ๆ เลยนะค่ะ

เผอิญ ในวันที่สัมภาษณ์นั้น หนูน้อยของเรามีน้องสาวตัวเล็กๆ ชื่อเด็กหญิงกานต์ชนก แดงสกุล มาด้วย เธอขอพูดด้วยคนละ

"หนูจะเป็นเด็กดี ไม่พูดคำหยาบ จะเก็บของเล่นให้เรียบร้อยค่ะ"

เพื่อนเราคนต่อไปคือ เด็กชายปรเมศร์ เทียนเกษม ชั้น ป.๔/๒

โรงเรียนธรรมวิรักษ์ เขาตั้งใจจะทำอะไรถวายในหลวงบ้าง ลองดูนะค่ะ

"ผมจะติดธงชาติ และป้ายสัญลักษณ์ครองราชย์ ๕๐ ปี จะทำบุญ

ตักบาตร ถวายเป็นพระราชกุศล และไป

เขียนคำถวายพระพรแด่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวรัชกาลที่ ๙ ที่ศาลาสหทัยสมาคม ด้วยครับ"



มาถึง เจ้าของรางวัล นักกีฬาว่ายน้ำ หนุมิตต์ เต็นกีฬาเยาวชนแห่งชาติ ครั้งที่ ๑๑ จังหวัดสงขลา (สมิหรา เกมส์) และนักกีฬาดีเด่น สมาคมผู้สื่อข่าวแห่งประเทศไทย บ้างนะค่ะ เด็กหญิงยอดขวัญ พิทยธนากุล นักเรียนชั้น ม.๓/๑ โรงเรียนเขมะสิริอนุสสรณ์



"เนื่องในโอกาสที่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวภูมิพลอดุลยเดช ทรงครองสิริราชสมบัติครบ ๕๐ ปี ดิฉันในฐานะที่เป็นพลกนิกรชาวไทยคนหนึ่ง จะทำตนให้เป็นประโยชน์กับสังคม ประพฤติตนเป็นคนดี เพื่อจะเป็นผู้ใหญ่ที่ดีในอนาคต และ

เป็นกำลังในการพัฒนาประเทศชาติสืบต่อไป และขอถวายพระพรให้พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวทรงพระเจริญ”

เพื่อนเราคนสุดท้ายที่ “ป้าจิบ” ด้ คุยด้วยเป็น นักเรียนชั้น ม.๕ โรงเรียน สวนกุหลาบวิทยาลัย นายศุภรศม์ กฤษเจริญ

“ในวโรกาสที่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวทรงครองราชย์ ครบ ๕๐ ปี ผมในฐานะที่เป็นเยาวชนคนรุ่นใหม่คนหนึ่ง จึงอยากจะทำอะไรบางอย่างเพื่อเป็นการ เทิดพระเกียรติในหลวงของเราก็คือ การ รักษาสิ่งแวดล้อมที่หลายๆ หน่วยงานกำลัง รณรงค์กันอย่างเข้มแข็ง ถึงแม้ว่าตัวเรา คนเดียวจะทำอะไรไม่ได้มากมายนัก แต่ก็ อยากจะให้ทำในสิ่งที่ทำได้ คือการใช้ ทรัพยากรธรรมชาติ เช่น น้ำ ไฟฟ้า อย่างรู้คุณค่า ไม่ใช่ฟุ่มเฟือย ถึงแม้ จะดูเป็นสิ่งที่เล็กน้อยแต่หนึ่งคนหนึ่งแรง หลายคนก็หลายแรงใช่ไหมครับ!”

คุณศุภรศม์ จบคำให้สัมภาษณ์ ได้อย่างเก๋ไก๋มากเลยนะคะ สมกับที่เป็นคนรุ่นใหม่ เป็นตัวแทนเยาวชนไทยไปร่วมกิจกรรม International Junior Art Camp ที่ประเทศญี่ปุ่น เลยนะคะ

เพื่อน ๆ ทั้ง ๖ คน เริ่มทำความดีถวายในหลวงกันแล้ว เด็ก ๆ ละคะคิดไว้แล้วหรือยังว่าจะทำอะไรดี

ไม่ว่าจะเคารพกฎจราจร รักษาทรัพยากรธรรมชาติ ใช้น้ำไฟ อย่างประหยัด ทำบุญตักบาตร ประพฤติตนเป็นเด็กดี ล้วนเป็นสิ่งมีค่าที่ เด็ก ๆ ทุกคนสามารถทำได้ ช่วยกันคนละแรงหลายคนก็หลายแรง อย่างที่คุณศุภรศม์ กฤษเจริญ พูด จะเป็นของขวัญที่มีค่าที่สุดที่เด็กไทย ทุกคนจะถวายแด่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวภูมิพลอดุลยเดช พระภัทรมหาราชของเราในวโรกาสกาญจนาภิเษกนี้





ดอกสร้อยเด็กสยาม

เนาวรัตน์ พงษ์ไพบูลย์

- เด็กเอ๋ยเด็กน้อย

ความรู้เราไม่ด้อยดอกหนา
ความสามารถเรามีเสมอมา
ปัญญาเรามีเสมอตัว
ขอเพียงบ้านนี้เมืองนี้
มีที่ที่ควรถ้วนทั่ว
หนทางข้างหน้าไม่พรั่นขวัญ
แบบอย่างทางขวายามีเอเย

- ความเอ๋ยความรัก

หนูต้องการยิ่งนักหนักหนา
รักที่ถูกต้องตรงตรงตรา
พวกหนูแสวงหาความรัก
พบแต่ภาพลางมกจกเปรต
โลกียกิเลสระบดหนัก
ลักเพศทอมดีซัซัก
พลวันพินหลักผลลัไสเอเย

- ความเอ๋ยความรู้

คือสิ่งที่พวกหนูอยากรู้เห็น

แถมมากมายหลายประเด็น

โลกนี้เป็นอย่างไรใครรู้

คุณแม่คุณแม่พอช่วยเสาะหา

หนังสือดีมีค่ามาให้หนู

อยากดรีอยากดรองอยากลองดู

ทุกคนช่วยเป็นครูให้หนูเอย

● ตัวเอยตัวเอง

ช่างว้าเหววังเวงเป็นหนักหนา

หนูอยากเป็นหนึ่งในโลกา

หนูอยากแสวงหาความเป็นตัว

ที่พึงทั้งหลายไม่ได้พึง

หนูจึงจับกลุ่มสุมหัว

สำแดงความไม่หวาดไม่เขลาคลัว

ไม่รู้ตรูชั่วมีตมัวเอย

● ผู้เอยผู้ใหญ่

เป็นอย่างไรเด็กก็เป็นเช่นนั้นแหละ

ชั่วชั่วดีดีมีเยอะแยะ

ช่วยแนะช่วยนำช่วยทำตน

ช่วยให้ความรักที่ถูกต้อง

ความรู้หนึ่งสองไม่สับสน

ความเป็นตัวของตัวไม่มัวมน

ของฝากจากเยาวชนทุกคนเอยๆ

ปณิธานของเด็กไทยในปีทอง

ศ.สุระปะนี นาคทรพร

แสงวีลีสื่อฟ้า
เบิกทิวาแจ่มใส
ทวยราษฎร์ทั่วถิ่นไทย
ปีใหม่ใจผ่องแผ้ว
แสงวีลีสื่อฟ้า
ปีนี้เป็นปีทอง
วโรกาสมหามงคล
เหล่าดรุณดรุณี
เยาวชนเชื้อชาติไทย
ภักดีในดวงมาน
ทศพิธราชธรรมเลิศ
พระทรงเกื้อชีวัน
ห้าสิบปีศรีสมัย
อุดมณิที่เด่นดวง
ข้าวรพุทธเจ้า
น้อมถวายชัยมงคล
การเรียนรู้เพียรศึกษา
เพื่อยามเป็นผู้ใหญ่
จักมุ่งบำเพ็ญตน
เกิดธรรมนำชีวิ
รักวัฒนธรรมไทย
เอื้อเฟื้อและเกื้อกูล
รู้รักสามัคคี
สิ่งแวดล่อมสำคัญ

อำไพ
สว่างแล้ว
ทวิสุข เกษมณา
เพื่อพร้อมเฉลิมฉลอง
พื้ณภาแลล่ายอง
กาญจนภิเษกศรี
ประชาชนปลื้มปรีดี
ยัมเริงร่าหน้าเบิกบาน
ต่างร่วมใจตั้งปณิธาน
ต่อพระองค์ผู้ทรงธรรม
สุดประเสริฐเป็นมิ่งขวัญ
ประชาไทยให้เย็นทรวง
พระคุณไถ้หนักใหญ่หลวง
แสงโชติช่วงในสากล
ทุกหมู่เหล่าร่วมกมล
แต่ภูมินทร์ปิ่นไพท
สรรพวิชาด้วยจริงใจ
จักปรีชาสง่าศรี
สมเป็นพลเมืองดี
ร่วมสร้างไทยให้ไพบุลย์
จรรโลงไว้มิให้สูญ
ผู้ยากไร้ให้สุขสันต์
ผูกไมตรีดีต่อกัน
ร่วมอนุรักษ์จักจำเวรีย

"กั๊กดีราช"

นิตยา จรูญผลรติ

เยาวชนกั๊กดีราช
 กระทำสิ่งทั้งปวง
 เอื้อเฟื้อและเผื่อแผ่
 ทำดีมีน้ำใจ
 มุ่งมั่นสามัคคี
 มีรักและผูกพัน
 รักชาติรักแผ่นดิน
 รักแล้วไม่กลับกลาย
 รักษาธรรมชาติ
 รักษาไว้ให้คงทน
 ต้นไม้แม่ใบหญ้า
 ไม่ยี้ดและยื้อเอา
 ปลุกพืชผลดมลพิษ
 น้ำใสในลำคลอง
 สดท้ายรักครอบครัว
 รักพ่อและรักแม่
 รักพี่และรักน้อง
 เริ่มได้ในวันนี้

ตามรอยบาททองคำในหลวง
 ให้ลู่วงสมเป็นไทย
 จิตแน่วแน่มั่นอยู่ไหน
 พร้อมจะให้อภัยกัน
 เกิดไมตรีมีสุขสันต์
 ที่หว่าดหวั่นพลันผ่อนคลาย
 รักษาถิ่นที่ทั้งหลาย
 ไม่ทำลายท้องถื่นตน
 ทุกโอกาสทุกแห่งหน
 เพื่อทุกคนและเพื่อเรา
 ทัวทั้งป่าและขุนเขา
 ไม่คิดเข้าไปจับจอง
 เพื่อชีวิตชนทั้งผอง
 ร่วมปกป้องและดูแล
 ไม่ทำชั่วให้เกิดผล
 ไม่เชื่อนแซ่ทำแต่ดี
 รู้ปรองดองเกิดสุข
 เป็นราชพลีองค์ราชันย์

เยาวชนคนเก่ง

พิศวาท คะลีลวัน



สมเด็จพระเจ้าพี่นางเธอ เจ้าฟ้ากัลยาณิวัฒนา กรมหลวงนราธิวาสราชนครินทร์
ในพิธีประทานเกียรติบัตรนักเรียนโอลิมปิกวิชาการ ณ สถาบันส่งเสริม
การสอนวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี

ปี

๒๕๓๕ นับเป็นปีทองของวงการวิทยาศาสตร์ไทย นอกจากคนไทยจะตื่นตื่น ตื่นตัว และตื่นตาไปกับปรากฏการณ์ครบรูปแบบของสุริยุคราสแล้ว ย้อนหลังไปประมาณเดือนกรกฎาคม ประเทศไทยยังได้เป็นเจ้าภาพจัดแข่งขันชีววิทยาโอลิมปิก เป็นครั้งแรก หลังจากเข้าร่วมโครงการเพียงไม่กี่ปี ทุกครั้งที่ไปแข่งขันยังประเทศอื่นๆ ตัวแทนของเยาวชนไทยได้แสดงความสามารถที่

ไม่ยิ่งหย่อนไปกว่าชาติใด ด้วยการได้รับเหรียญรางวัลกลับมา และครั้งนี้ทีมชีววิทยาโอลิมปิกประกาศศักดิ์ศรีของประเทศเจ้าภาพ โดยได้รับรางวัลถึง ๓ เหรียญทอง (จาก ๘ เหรียญ) และอีก ๑ เหรียญเงิน

หนังสือวันเด็กขอปรบมือให้กับความสามารถของน้องๆทุกคนที่เข้าแข่งขัน ไม่ว่าจะเป็นทีมชีววิทยา หรือ ทีมวิชาอื่นๆ ที่ไปแข่งขันยังต่างประเทศ ด้วยเหตุนี้หนูเล็กๆทั้งหลาย จึงรบเร้าให้หนังสือวันเด็กพาไปคุยกับ **เยาวชนคนเก่ง** ก็เลยต้องฝ่าการจราจรอันแสนจลาจลแถบริมคลองประปามาคุยกับ **เยาวชนคนเก่ง** หนึ่งในสามเหรียญทองชีวโอลิมปิกของเรา **น้องสิรินญา มัจฉาชีพ** นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๖ โครงการ พสวท. โรงเรียนสามเสนวิทยาลัย

สิรินญา เล่าให้พวกเราฟังว่า นับตั้งแต่ลืมตาชมโลก เธออยู่ในอ้อมกอดของหาดทราย สายลม แดงบางแสน คุณพ่อคุณแม่เป็นอาจารย์ชีววิทยา คณะวิทยาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา จึงพูดจาประสาณักชีวะ จนลูกน้อยกลายเป็นลูกไม้หล่นไม่ไกลต้น



ทีมชีววิทยาโอลิมปิก (ซ้าย) ศิรประภา ปกรณ์ สิรินญา สิบปันท์

นอกจากคุณพ่อคุณแม่จะสนับสนุนให้เข้าแข่งขันชีววิทยาแล้ว สิริณูชา ยังโชคดีที่พี่ๆ โรงเรียนสามเสนวิทยาลัย ล้วนประสบความสำเร็จจากการแข่งขันและผ่านการคัดเลือกไปศึกษาต่อต่างประเทศ เช่น พี่ปริยานุช แสงไตรรัตน์กุล เหรียญเงินเคมีโอลิมปิกปีที่แล้ว ได้ไปศึกษาต่อที่สหรัฐอเมริกา สิริณูชาจึงสานไหมใยฝันผาดพันไปถึง อังกฤษ แดนประทับใจที่เธอใฝ่ฝันจะไปศึกษาต่อระดับปริญญาตรี

เกี่ยวกับบรรยากาศการแข่งขันชีววิทยา ได้ยินเธอเจ๊ยแจ้ว กับน้องๆ ว่า โชคดีที่ไม่ต้องปรับตัวอะไรเลย แถมเพื่อนๆ ยังแห่กันมาให้กำลังใจตอนพิธีเปิด อบอุ่นมาก ผู้เข้าแข่งขันทั้ง ๒๒ ประเทศพักอยู่ที่โรงแรมแมนดาริน สามย่าน เพื่อเดินทางไปแข่งขันที่จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยได้สะดวก อาจารย์ สสวท. จัดพี่ๆ ที่เคยเข้าแข่งขัน เช่น พียอดยิ่ง แดงประไพ นักศึกษาคณะแพทยศาสตร์มหิดล มาคอยดูแลเพื่อนๆ ผู้เข้าแข่งขันประทับใจมาก เราทำหน้าที่ของเจ้าภาพได้สมบูรณ์แบบที่สุด



คุณพ่อคะ



เพื่อนชาวออสเตรเลีย - คุณแม่ - สิริธญา



ทีมชีววิทยาแดนจิงโจ้ กับทีมไทย

การเตรียมตัวสอบคัดเลือกเพื่อเป็นตัวแทนของประเทศ เธอแนะนำให้น้องๆ อ่านเก็บสะสมไปเรื่อยๆ ฝึกทำ Lab มากๆ เพื่อให้เกิดทักษะ การอ่านชีววิทยานั้นต้องอ่านอย่างเข้าใจและวิเคราะห์ที่สำคัญต้องฝึกเขียนอธิบายแบบอัดนัยให้ชำนาญ การเรียนชีววิทยา

ให้ได้ผลดีนั้น ต้องมีพื้นฐานทางคณิตศาสตร์ และเคมีดีด้วย พยายาม
จับความสัมพันธ์ระหว่างคณิตศาสตร์ ฟิสิกส์ เคมีและชีววิทยา ให้ได้

การเรียนวิทยาศาสตร์ในมุมมองของสิรินญาคิดว่าน่าจะเรียน
ได้สนุกสนาน ถ้าอาจารย์ผู้สอนจะสรุปความคิดรวบยอดเป็นรูปธรรม
ให้ชัดเจนเจาะประเด็นเป็นเรื่องๆ ไป เสริมประสบการณ์และให้
นักเรียนแลกเปลี่ยนประสบการณ์กันเอง ตลอดจนจดบันทึกตาม
ความสนใจของตนเอง

สิรินญาขอให้รัฐบาลมอบของขวัญวันเด็ก ด้วยการส่งเสริม
สนับสนุนกิจกรรมการเรียนการสอนวิทยาศาสตร์ อย่างจริงจัง
เพื่อเด็กในวันนี้จะเป็นนักวิทยาศาสตร์ที่ดีในวันข้างหน้า

หนูเล็กเด็กๆทั้งหลาย ขอตั้งมั่นมาคุยกับพี่वेशฐ์ โพธิ-
วิสุทธีวาทิ เหรียญเงินเคมีโอลิมปิก นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๖
โรงเรียนแชมป์ตลอดกาล สวนกุหลาบวิทยาลัย



มาดเข้มเขียวพี่

"พี่ไปแข่งขันที่กรุงปักกิ่ง ประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน ผู้เข้าแข่งขันทั้งหมด ๔๒ ประเทศ จีนเขาล้ำหน้าไปกว่าเรามาก เขาสมัครแข่งขันในระดับประเทศถึง ๙,๐๐๐ คน ในขณะที่ของเรา มีเพียง ๑,๐๐๐ คน

แรงบันดาลใจที่สมัครแข่งขันเห็นจะเป็นสิ่งแวดล้อมมั้ง รุ่นพี่สมัครและได้รางวัลทุกปี พี่จิตติชัย รุจนกนกนาฏ คณิตศาสตร์ โอลิมปิกปีที่แล้ว ก็เรียนอยู่คณะวิศวกรรมศาสตร์ จุฬาฯ พี่ชายของพี่เอง ก็อยู่จุฬาฯ เหมือนกัน วิศวเคมี

การเตรียมตัวสอบเคมี ขึ้นอยู่กับความชำนาญในการทำแบบฝึกหัดนะ แล้วก็ต้องเตรียมตัวตั้งแต่อยู่ม. ๔ เริ่มอ่านหนังสืออ่านหนังสือของ ม. ๕ - ม. ๖ จบแล้ว ก็อ่านของมหาวิทยาลัยปี ๑ เวลาแข่งขันก็อย่าไปกดดันตัวเอง ด้วยการหวังว่าจะได้คัดเลือกหรือได้รางวัล



ทีมเคมีโอลิมปิก กลับจากการแข่งขัน

การแข่งขันโอลิมปิกวิชาการ เป็นการช่วยกระตุ้นให้คนที่มี
ความสามารถได้แสดงออก ช่วยพัฒนาการเรียนการสอนได้บ้าง ที่ว่า
บ้าง ในความเห็นของพี่คิดว่า การเรียนวิทยาศาสตร์ในประเทศไทย
ยังด้อยกว่ามาตรฐานของประเทศที่พัฒนาแล้วเพราะไม่ได้ส่งเสริม
ให้เรียนเพื่อรู้ แต่เรียนเพื่อสอบ สอบแล้วก็ทิ้งไป เป็นเหตุให้เด็ก
ไปแข่งขันกัน แย่งกันเรียนกวดวิชากับอาจารย์ดั่งๆ ไม่สนใจการ
เรียนในชั้นเรียน ทำให้เสียระบบหมด แทนที่จะใช้เวลาที่เหลือจาก
ชั้นเรียนไปทำกิจกรรมอื่นๆ บ้าง

คิดว่าคนสนใจเรียนวิทยาศาสตร์น้อยทั้งๆ ที่การพัฒนาประเทศ
ต้องอาศัยนักวิทยาศาสตร์เพื่อพัฒนาเทคโนโลยี อาจจะเป็นเพราะ
แรงดึงดูดใจน้อย รัฐไม่สนใจนักวิทยาศาสตร์เท่าที่ควร

ในโอกาสวันเด็กนี้ พี่อยากเห็นน้องๆ เป็นนักวิทยาศาสตร์กัน
เพราะวิทยาศาสตร์เป็นสิ่งที่อยู่แวดล้อมตัวเรา และผมขอให้รัฐบาล
ส่งเสริมการเรียนวิทยาศาสตร์ให้เต็มรูปแบบ"

ยังมีเยาวชนคนเก่งอีกคนหนึ่งซึ่งหนังสือวันเด็กภูมิใจแนะนำ
ให้น้องๆ รู้จัก เราต้องลัดเลาะมาถึงทุ่งมหาเมฆ เพื่อชื่นชมกับความ
สามารถของ **สุพจน์ นุ่มวัฒนา** นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๖ สาขา
คหกรรมศาสตร์ทั่วไป โรงเรียนโสตศึกษาทุ่งมหาเมฆ ชื่อโรงเรียน
อาจไม่คุ้นหูแต่ถ้าเอ่ยถึง **อาจารย์ผดุงไม รัตมิตต์** ผู้อำนวยการ
โรงเรียน ทุกคนจะคุ้นเคยกับภาษามือของท่าน งานนี้ เราต้องคุย
กับ **เยาวชนคนเก่งพิเศษ** ของเราด้วยภาษามือ อาจารย์อุษา กลแกม
และอาจารย์ฉวีพร ตรีสุวรรณ ยิ้มหวานมาเป็นล่ามให้พวกเรา

น้องสุพจน์ ได้เหรียญเงินโอลิมปิกเหมือนกันแต่เป็น

ABILYMPICS โดยได้รับคัดเลือกจากสภาสังคมสงเคราะห์แห่งประเทศไทยในพระบรมราชูปถัมภ์ เป็นตัวแทนซึ่งเป็นนักเรียนเพียงคนเดียวไปร่วมแข่งขันความสามารถทางด้านอาชีพคนพิการระหว่างประเทศ ที่ประเทศออสเตรเลีย เมื่อวันที่ ๓ กันยายน ๒๕๓๘ โดยแข่งขันประดิษฐ์เศษวัสดุเหลือใช้ จากผลิตภัณฑ์บรรจุน้ำอัดลม

แม้จะผิดปกติทางการได้ยินมาตั้งแต่เกิด แต่ความมานะพยายามเต็มเปี่ยมหัวใจอันแกร่งกล้า นอกจากมีผลการเรียนเป็นที่ ๑ ของระดับชั้น ม. ๔, ม. ๕ แล้ว ยังมีความสามารถเป็นเลิศในด้านต่างๆ อย่างน่าอัศจรรย์ เกียรติบัตรและเหรียญรางวัลจากการแข่งขันต่างๆ มากเป็นหอบเลยทีเดียว ไม่ว่าจะเป็นด้านกีฬาว่ายน้ำ วาดภาพ ประดิษฐ์เศษวัสดุ ฯลฯ

โชคดีที่เรานัดหมายกับสุพจน์ไว้ก่อน เพราะหนุ่มน้อยของเรา กำลังเตรียมตัวไปทัศนศึกษาประเทศสิงคโปร์ โดยได้รับรางวัลชนะเลิศเป็นตัวเครื่องบินและเงินสด ๑๐,๐๐๐ บาท จากการ



สุพจน์ นุ่มวัฒนา กับเหรียญเงิน ABILYMPICS

แข่งขันโครงการประกวดสิ่งประดิษฐ์จากภาชนะบรรจุนม งานนี้
 สุกง้วนพลิกดำนในของกล่งนมซึ่งเป็นกระดาดตะกั่วมาประดิษฐ์เป็น
 ต้นไม้บอนไซ เพื่อรณรงค์รักษาสิ่งแวดล้อมโลก



ต้นไม้กล่งนม



โครงการรณรงค์เพื่อการบริโภคนม

สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมและประสานงานการบริโภคอาหารและยา
 กระทรวงสาธารณสุข

ขอมอบเกียรติบัตรฉบับนี้แก่

คุณศัพท์ พุทธิพิทยา

เนื่องแก่ว่านเป็นผู้ที่ผ่านเข้ารอบชิงชนะเลิศการประกวดโครงการประกวดใบประกอบวิชาจากภาชนะบรรจุนม
 ประจำปีพุทธศักราช ๒๕๓๘

ให้ไว้ ณ วันที่ 29 สิงหาคม 2538

(ศาสตราจารย์ ดร. กระมล ทองธรรมชาติ)
 ประธานคณะกรรมการโครงการรณรงค์เพื่อการบริโภคนม

ส่วนเหรียญเงิน ABILYMPICS ในครั้งนี้ เป็นความภูมิใจของสุพจน์ และผู้เกี่ยวข้องทุกคน การแข่งขันใช้เวลา ๔ ชั่วโมง ผู้เข้าแข่งขันต้องเตรียมวัสดุไปเอง ทีมไทยใช้เวลาเพียง ๒ ชั่วโมงครึ่ง ก็ประดิษฐ์หมวกปีกกว้าง สีสันสะดุดตา สำเร็จ สุพจน์ได้ความคิดมาจากรายการทางโทรทัศน์รายการหนึ่ง ซึ่งประดิษฐ์กระเป๋าก้นจากกระป๋องน้ำอัดลม เขาจึงขะมักเขม้นออกแบบหมวกหลายๆแบบ แล้วลองประดิษฐ์ดู เป็นหมวกของเด็ก เมื่อไปแข่งขันจึงประดิษฐ์หมวกปีกกว้าง ตัวหมวกเป็นกระป๋องน้ำอัดลมสีแดง ปีกหมวกเป็นกล่องเหล้าสีเงิน ข้างในบุผ้านุ่มสีเทาอย่างเรียบร้อยกรรมกรชอบใจลองสวมกันจนหมวกเกือบพัง สุพจน์ยังทำหมวกอีกใบ มาฝากแม่ที่กาญจนบุรีด้วย คำว่า แม่ นี่น้องสุพจน์ออกเสียงได้ชัดเจนทีเดียว



คร่ำเคร่งกับการเจาะกระป๋อง



เสร็จแล้วครับ แม่



"อ้อหือหล่อจัง คุณพ่อเดินทางจากลิเบียมารับ

ความไฝ่ฝันของสุพจน์ คือ การเรียนต่อระดับอุดมศึกษา
วิทยาลัยราชสุดา ซึ่ง มหาวิทยาลัยมหิดลกำลังดำเนินการจัดสร้างอยู่
หนังสือวันเด็กและน้องๆทุกคนขอเอาใจช่วยให้วิทยาลัยสร้างเสร็จเร็วๆ
และขอให้ความฝันของสุพจน์เป็นฝันที่เป็นจริงนะคะ

ก่อนจากกันพี่สุพจน์ฝากจดหมายน้อยมาถึงน้องๆ ด้วยค่ะ

ในโอกาสวันเด็กปีนี้ ผมขอให้น้องๆ เพื่อนๆ
ตั้งใจเรียน มีความพยายามแล้วจะประสบความสำเร็จ
ในฐานะที่ผมเห็นน้องๆ เรียนกอล์ฟการทางฯ ผมมี
ความหวังที่จะพุดคุยกับทุกคนด้วยความเข้าใจด้วย
ภาษามือซึ่งเห็นภาษามือคนหูหนวก

สุพจน์ นักรั้วมหา
๑ ๑

จากความสามารถของพี่ทั้งสามคน นื่องๆ จะเห็นว่าการเป็นเยาวชนคนเก่ง นั้นเกิดจากความมานะพยายามและปฏิบัติตามกระแสพระบรมราโชวาทของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวที่ทรงพระเมตตาพระราชทานมายังหนังสือวันเด็ก ด้วยความเอาพระทัยใส่เด็กไทยเสมอมา นื่องๆ ก็จะเป็นเยาวชนคนเก่งของเราในหนังสือวันเด็กฉบับหน้า



อวดฉลาดเป็นสมบัติของคนโง่*

อวดโก้เป็นสมบัติของคนจน

ถวัลย์ มาตรฐาน

ปริษัท ฮ.นกฮูก เป็นบริษัทที่ผลิตหนังสือสำหรับเด็กและเยาวชน ในบริษัทแห่งนั้นมีแผนกต่างๆ รับผิดชอบมากมาย มีคนทำงานหลายระดับตั้งแต่ประธานบริษัท ผู้จัดการฝ่าย กองบรรณาธิการฝ่ายศิลป์ คนพิมพ์คอมพิวเตอร์ รวมไปถึงช่างแท่น ช่างพิมพ์และคนงานแบกขนต่างๆ

แผนกที่มีคนมากเป็นพิเศษ ได้แก่ แผนกสต็อกหนังสือ ที่นั่นเป็นศูนย์รวมของหนังสือหลากหลายเป็นเหมือนปากท้องของบริษัท เพราะถ้าหากมีใบสั่งเข้ามามากๆ ก็หมายความว่า หนังสือนั้นขายดี เงินทองก็จะไหลมาเทมาเข้าบริษัทไม่รู้หมดรู้สิ้น

พนักงานในแผนกสต็อกนั้น เป็นคนที่ทำงานหนัก พวกเขาต้องก้มหน้าก้มตาจัดหนังสือตามที่มีผู้สั่งเข้ามา จากนั้นก็ช่วยกันแบกช่วยกันขนไปขึ้นรถให้พวกมีหน้าที่ส่งไปส่งตามร้าน ศูนย์หนังสือหน่วยงานเอกชน หรือหน่วยงานราชการต่างๆ

พวกเขาทำงานกันตั้งแต่วินาทีแรกที่ตอกบัตรทำงาน ทำ ทำ และทำ แต่แม้เขาจะทำงานมาก เขาก็ได้เงินน้อยอยู่ดี

ทั้งนี้ก็เพราะว่า พวกเขาเรียนมาน้อย อย่างดีก็แค่จบชั้นประถมศึกษาปีที่หกเท่านั้น

เข้ม เป็นเด็กที่ทำงานแผนกสต็อกของบริษัทอื่นมาก่อน วันหนึ่งประธานบริษัท ฮ.นุกฮู ไปธุระที่นั่น และเห็นเข้มทำงาน เหมือนเครื่องจักรก็เลยชวนไปอยู่ด้วย

“ผมเห็นเข้มเป็นเด็กขยัน เพื่อจะมีอะไรให้คำแนะนำผมได้” ประธานบริษัทยิ้มแยมแจ่มใส “นึกว่าไปช่วยผมคิด ช่วยผมทำบริษัท หน่อยก็แล้วกัน”

เข้มมีความรู้สึกว่าตัวเองนั้น ข่างสำคัญเหลือเกิน เขาขยันทำงานอีกเป็นสองเท่า

“ปีนี้ให้เข้มเป็นหัวหน้าคนงานในแผนกสต็อกก็แล้วกัน” ประธานบริษัทสั่ง ให้โบนัสเดือนหนึ่งในฐานะที่ช่วยให้บริษัทมีผลกำไร เพิ่มขึ้น”

คำพูดไม่กี่ประโยคเท่านั้นเอง ทำให้เข้มตัวพองและเดินลอยๆ อยู่ในสต็อก

บริษัท ฮ.นุกฮูขยายกิจการไปอีกมากมาย นอกจากทำหนังสือเด็กและเยาวชนแล้วยังก็ยังขยายฐานบริษัทด้วยการจัดทำหนังสือเรียนอีกด้วย

ประธานบริษัทเองไม่ค่อยมีเวลาเท่าไรนัก แต่ทุกหนที่เห็น หน้าเข้ม เขาก็จะพูดเสมอ

“เข้ม เป็นผู้ช่วยแทนผมด้วยนะ ดูแลแทนที”

“ครับ...ไม่ต้องห่วงเลย” เข้มภาคภูมิใจมากขึ้นไปอีก

เข้มก็เหมือนมนุษย์คนอื่นๆ เมื่อถูกยกย่องบ่อยเข้า เขาก็เคลิ้มๆ ไปว่าตัวเองนั้นเป็นบุคคลสำคัญตามที่คนอื่นยกย่องจริงๆ ยิ่งประธานบริษัทให้เกียรติเขาอย่างสูง ด้วยการแต่งตั้งให้เป็นหัวหน้าคนงาน

ในแผนกสต็อกด้วยแล้ว เขารู้สึกว่าเขาไม่ใช่ไอ้เข้คนก่อนที่ใครๆ จะจิกหัวเรียกได้อีกต่อไปแล้ว

เพื่อนๆ ที่เคยทำงานร่วมกันมาแต่ก่อนนั้น เมื่อถึงวันนี้เข้มคิดว่าเขาจะต้องเอาใจใส่ดูแลคนเหล่านั้นเป็นพิเศษมากยิ่งขึ้น

“เข้ม เป็นผู้ช่วยแทนผมด้วยนะ ดูแลแทนที” คำพูดประธานบริษัทก็ก้องอยู่ในความทรงจำ

“เฮ้ย! ทำงานให้มีระบบหน่อย” เข้มเข้มงวดกับเพื่อนร่วมงาน “ใช้สมองหน่อย...ใช้สมองหน่อย” เขาเอ็ดคนในสต็อก

พนักงานเริ่มงอแง

“อะไร...พูดแค่นี้ก็สิ้น อย่างนี้จะเป็นเจ้านายคนไฉน” เข้มเหมือนจะลืมหุนไปแล้ว

มีพนักงานเข้าใหม่มาคนหนึ่ง เขาเป็นเด็กผู้ชายที่ค่อนข้างจะมอมแมม แต่นัยน์ตาของเขานั้นเหมือนแบกความฝัน ความทะเยอทะยานเอาไว้ทั่วโลก

หลังอิมข้าวกลางวันแล้ว เข้มก็ชวนเขาขึ้นมาคุยในห้องสต็อก

“ป้อม! เงินเดือนพอใช้ไหม” เข้มเริ่มต้นมองหน้าพนักงานใหม่ตั้งแต่หัวจรดเท้า

“ไม่มีปัญหาครับ” นัยน์ตาของเขาไม่มีความทุกข์สักนิด “เงินไม่ใช่ทุกอย่างในชีวิตผมหรอก” คำพูดของเด็กชายช่างคมคายเหมือนพระเอกหนัง

“ดีแล้ว อยู่ช่วยกันคิด ช่วยกันทำ”

“พี่เข้มอยู่นี่มานาน”

“โอ๊ย! ตั้งแต่ตั้งบริษัทโน่นแหละ” เข้มไม่ปนิตหน่อย “ประธาน

เขาชวนมา”

“โอโฮ!” ป้อมตาโต

“ตอนนั้นพ้อยู่บริษัท ก.ไก่ เขากำลังจะเลื่อนให้เป็นผู้จัดการฝ่ายการตลาดอยู่แล้ว”

“อ้าว!”

“ประธานบริษัทนะสิ บอกว่าให้มาช่วยๆ กันหน่อย พี่ก็เลยมา”

“มาช่วยประธานบริษัท!”

“ก็ใช่ะสิ” เข็มหัวเราะ “เขาให้พี่ช่วยแนะนำเรื่องงานให้เขา พอช่วยได้ก็ช่วยกันไป “เข็มทำเสียงเหมือนไม่ใช่เรื่องสลักสำคัญอะไร”

ป้อมขยับตัวสนใจ

“ก่อนนี้ เขาเป็นบริษัทเล็กๆ” เขาทำเสียงกระซิบกระซาบ “พี่เป็นคนแนะนำเรื่องการตลาดให้เขาเอง”

“การตลาด” ป้อมไม่ค่อยเข้าใจนัก

“ใช่สิ” เข็มทำท่าผึ่งผาย “บริษัททั้งหลายนี้ถ้าการตลาดไม่ดี ก็ไปไม่รอด”

“พี่เข็มเก่งจัง” ป้อมชมด้วยความจริงใจ “รอบรู้ไปหมด”

“นี่แหละ เขาถึงชวนพี่มา”

ป้อมพยักหน้า นัยน์ตาของเขาแสดงถึงความนับถือ

“พี่แนะนำเขาเองแหละว่าต้องค้าขายกับห้องสมุดทั่วประเทศ” เข็มกลืนน้ำลาย ป้อมไม่ค่อยเข้าใจระบบนี้นัก แต่ก็ยังสนใจฟัง “เขาถามว่าใจรู้ไหม”

“ไม่รู้สิพี่” ป้อมส่ายหน้า และเริ่มสนใจมากยิ่งขึ้น

“เขาเป็นประธานบริษัทก็จริงแต่เขาอ่อนเรื่องการตลาด” เข็ม

สุดลมหายใจเข้าปอดยาวลึก

“พี่ช่วยแนะนำถึงวิธีการต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นเรื่องของการขาย
ตรงที่ฝรั่งเขาเรียกว่า เร็กซ์ เซลจ เอ้อ! เอ้อ! หรือใด...ใด...อะไร
ทำนองนั้นแหละ ต้องคอยแนะนำเขา”

“อู๊ฮู้” ป่อมไม่รู้จะพูดอะไร

“หนังสือเด็กที่ได้รางวัลนี้ พี่ก็แนะนำเขาทั้งนั้นว่าต้องคัดเรื่อง
คุณธรรม จริยธรรมมาจัดพิมพ์ แรกๆ ก็ไม่เชื่อ”

“อ้าว! แล้วพี่ทำไง”

“พี่ก็ทำสิว่า ถ้าไม่ได้รางวัลนะ พี่จะลาออก” เข้มหัวเราะ
“อย่างว่าแหละ บางอย่างเราก็ต้องใจนักเลง เราอ่านหนังสือมามาก
เรารู้ว่าอะไรดีไม่ดี”

“เออ! ผมลืมหามาไป พี่เข้มจบอะไรมานะ”

คราวนี้เข้มอีกอึก เขาเสหัวเราะ

“คนที่ฟังความคิดพี่แล้ว ถามอย่างนี้ทุกคน” เข้มหัวเราะและ
ไม่ยอมบอกว่าจบแค่ชั้นประถมศึกษาเท่านั้น

“เรื่องหนังสือเรียนนี้ พี่อีกนั้นแหละที่แนะนำ” เข้มรู้สึกสนุก
“ประธานท่านมองไม่ออกหรือกว่า หนังสือเรียนนี้ละ ขุมทรัพย์
มหาศาลของบริษัทละ”

“ถึงว่าสิ บริษัทถึงมีตึกใหญ่โต”

“หมองพี่ หมองพี่” เข้มใช้นิ้วชี้ที่ศีรษะ “คนเรานี้อยู่ที่
ความคิด ถ้าความคิดดี อะไรก็ดีหมด” เข้มรู้สึกภูมิใจที่ป่อมมีท่าที
นับถือเขา

“เอ! พี่มาทำงานนี้ ใส่ทองมาได้ไหม” จู๋ๆ ป่อมก็โพล่งขึ้น

“ผมทำเป็นจนอย่างนั้นแหละพี่” เสียงป้อมเริ่มดังเมื่อรู้ว่าคนอื่น ๆ แอบฟังอยู่ “แกล้งอยู่ห้องเช่าโทรมๆ ไปยังนั่นแหละ ไม่อยากอวดมั่งอวดมี พຽ່ຽນີ້ก็ไม่ว่าจะใส่มาอย่างทีบอกหรือเปล่า คิดแล้วกลัวคนอื่น ๆ หมั่นไส้เหมือนกัน”

“ก็แบบพี่นี่แหละ หลังๆ นี้อยากแนะนำให้ประธานบริษัทให้ผลิตของเล่นอยู่เหมือนกัน เห็นเขาเฉยๆ ก็ไม่อยากจะช่วยวางแผนอะไรให้”

เข้มทำท่าผິงผาย “นี่ถ้าเอาความคิดดีๆ อย่างนี้ไปขายที่อื่นก็ได้หลายละ”

ยิ่งคุยยิ่งออกรส ดูเหมือนว่าเขาทั้งสองจะลืมเวลาที่ผ่านไปนาที่แล้วนาที่เล่า และดูจะลืมไปว่าในห้องทุกห้องของบริษัทมีโทรทัศน์วงจรปิดคอยจับตาดูการทำงานของพนักงานอยู่

กำลังคุยกันออกรส ก็ต้องสะดุ้งโหยง

“นี่! เธอสองคนนี่ มาหลบมุมตรงนี้ทำไมตั้งนาน” เสียงนั้นทรงอำนาจยิ่งนัก สองคนกระโดดโหยงไปคนละทาง “คนหนึ่งก็ไ้ อีกคนหนึ่งก็จน สุมหัวยุ่งกันทั้งคู่ เดียวไล้ออกไปพร้อมๆ กันเลย” เมียประธานบริษัทเท้าสะเอวเอาเรื่อง

สองคนก้มหน้าก้มตาทำงานแข่งขัน เข้มไม่มีแววของนักวางแผนผู้ชาญฉลาดหลงเหลืออยู่เลย ส่วนป้อมนึกถึงข่าวสารที่จะหุงกินเย็นนี้ เขาทั้งสองชำเลืองมองดูเมียประธานบริษัท เมื่อเห็นว่ากำลังเดินหันประตูออกไป ก็ถอนหายใจโล้งอกแล้วหันมายิ้มแหยๆ ให้กัน

* เรื่องสั้นดีเด่น จาก สถาบันภาษาไทย กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ ปี ๒๕๓๘

คุยกัน ... วันเด็ก

ขวัญเรือน อภิมนต์

พ มชื่อ..ด.ช. สงกรานต์ ปานกลินพุด

“วันเด็ก” ผมชอบมากและดีใจที่มีวันสำคัญของเด็ก

อยากให้ผู้ใหญ่เมตตาเด็ก .. ช่วยเหลือเด็ก

เวลาขึ้นรถเมล์ อย่าแย่งเด็กและสละที่นั่งให้เด็ก ๆ ...

.....เพราะต้องถือกระเป๋าหนังสือ และอุปกรณ์การเรียน

“วันเด็ก” ปีนี้ผมอยากให้เพื่อนๆ ทุกคน

ฉบับเก็บ

เก็บค่า

มีวัน

ไปเรียน

เขาคือ

คือ

สาม

คือ

สิ่ง

ในวัน

๑๒๓



คุยกัน...วันเด็ก ขอแนะนำให้รู้จัก

ด.ช. สงกรานต์ ปานกลีนพุด

คงจะเป็นที่รู้จักกันมาบ้างแล้วว่า เป็นเด็กคนหนึ่งที่ได้ไปถวายบังคมพระบรมศพสมเด็จพระศรีนครินทราบรมราชชนนี หรือ “สมเด็จพระย่า” ของพสกนิกรชาวไทยทั่วประเทศ เป็นประจำทุกวันอย่างต่อเนื่อง

●●● เคยเข้าเฝ้าสมเด็จพระย่าไหม? ●●●

ผมมีโอกาสเฝ้าสมเด็จพระย่า

ครั้งหนึ่งไปเที่ยวชมนิทรรศการ

โซคติมากเลยครับ ผมเห็นประชาชนมากมายตั้งแถว

และบอกว่า สมเด็จพระย่าจะเสด็จออกจากพระตำหนักดอยตุงเพื่อเยี่ยมราษฎร และทอดพระเนตรต้นไม้ต่างๆ บนดอยตุง

ผมก็รีบมาตั้งแถวด้วย สักพักหนึ่ง

รถยนต์พระที่นั่งก็ค่อยๆ แล่นออกมา

และเมื่อมาถึงกลุ่มประชาชนที่ตั้งแถวรออยู่ สมเด็จพระย่าเสด็จลงจากรถยนต์พระที่นั่งทักทายกับประชาชนอย่างไม่ถือพระองค์เลยครับ พระองค์ท่านทรงพระดำเนินให้ประชาชนได้เข้าเฝ้าอย่างใกล้ชิด ผมเดินตามสมเด็จพระย่าไปเรื่อยๆ จนกระทั่งพระองค์ท่านเสด็จประทับรถยนต์พระที่นั่ง ห่างจากกลุ่มประชาชนเพื่อทอดพระเนตรต้นไม้ต่างๆ บนดอยตุงที่ปลูกไว้อย่างสวยงาม จากวันนั้นจนกระทั่งถึงวันนี้ผมไม่เคยลืมผมจำภาพนั้นได้และเมื่อผมได้ฟังข่าวถึงการเสด็จสวรรคตของสมเด็จพระย่า เมื่อวันที่ 18 กรกฎาคม 2538 ผมร้องไห้ และเสียใจมาก และทราบว่าเป็นหลวงทรงพระราชานุญาตให้ประชาชนเข้าไปถวายบังคม

พระบรมศพสมเด็จพระเจ้า ที่พระที่นั่งดุสิตมหาปราสาท ภายในพระบรมมหาราชวังได้

ผมจึงถือโอกาสหลังเลิกเรียนแล้วจากวิทยาลัยนาฏศิลป์ ผมก็เดินไปที่พระบรมมหาราชวังซึ่งอยู่ไม่ไกลกันนัก ผมไปถวายบังคมพระบรมศพสมเด็จพระเจ้าทุกวันครับ นี่ก็นับเป็นเวลาเกือบสองเดือนแล้ว และใกล้ๆ สอบผมจึงหยุด ช่วงนี้จึงไม่ได้ไปเพื่อเตรียมอ่านหนังสือและเตรียมตัวสอบครับ

●●● วันเด็กปีนี้จะทำอะไรบ้างเพื่อแสดงความจงรักภักดีและเพื่อถวายเป็นพระราชกุศลต่อสมเด็จย่า ●●●

ทำบุญตักบาตร และเป็นเด็กดีมีคุณธรรมปฏิบัติตนให้ขยันเรียนเพียรทำความดี มีวินัย ใฝ่เรียนรู้ เชิดชูศิลป เสียสละ และสามัคคีครับ

●●● การเรียนเป็นอย่างไรบ้าง ●●●

ผมเรียนได้ปานกลาง แต่ผมตั้งใจเรียนครับ

●●● ชอบวิชาอะไรมากเป็นพิเศษ●●●

ผมชอบวิชาภาษาไทย และร้องเพลงไทยเดิม

●●● ทำไมถึงชอบวิชาภาษาไทย ●●●

เพราะ ภาษาไทย เป็นภาษาของผมที่เกิดมาก็พูดภาษาไทย พ่อ แม่ ปู่ ย่า ก็สอนให้ผมพูดภาษาไทย

คุณครูบอกว่า ภาษาไทยเป็นภาษาประจำชาติ ไม่ว่าจะไปประเทศไหนเราพูดภาษาไทย ต่างชาติเขาก็บอกว่่านี่คนไทย ดังนั้นภาษาไทย จึงเป็นเอกลักษณ์ของชาติไทยเรา ส่วนเพลงไทย ชอบมากที่สุดเพราะมีเอื้อน ฟังไพเราะดี เพลงที่ผมชอบร้องมากที่สุดก็คือแขกบรเทศเถา เพลงดวงพระ เวลาเอื้อนไพเราะมาก ภาษาที่ใช้แต่ง

เพลงนี้มีความหมาย บางคำก็ยาก บางคำก็ง่าย เมื่อนำมาเรียบเรียง แล้วไพเราะมากเลยครับ แหม! อย่างนั้น ไหนลองร้องให้ฟังหน่อยซิ ทั้ง 2 เพลงเลยนะ ... ว่าแล้ว “น้องสงกรานต์” ก็ขับร้องเพลงให้ฟัง ด้วยแหละ.. ไพเราะมาก..ปรบมือเป็นกำลังใจจะ

●●● การฟ้อนรำหรือนาฏศิลป์ ชอบไหมคะ ●●●

เรื่องการฟ้อนรำ ในชีวิตของผมมีความภาคภูมิใจที่สุด คือ ผมมีโอกาสแสดงถวายหน้าพระที่นั่ง สมเด็จพระเทพรัตนฯ ราชสุดา สยามบรมราชกุมารี เมื่อเดือนมิถุนายน ๒๕๓๗ ในวโรกาสที่เสด็จ เป็นองค์ประธานเปิดงานอนามัยโลก

ผมรำเอ็ดเท็งครับ... ขอชมเชยว่าเก่งมาก และโอกาสนี้คงได้มาคุย กันอีกนะคะ

เนื่องในโอกาสวันเด็กปีนี้ก็ขออวยพรให้น้องสงกรานต์ ปานกลิ่นพุด และน้องๆ ทุกคน เป็นเด็กดีนะคะ และอย่าลืมปฏิบัติตน ตามคำขวัญของ ฯพณฯ นายกรัฐมนตรี นายบรรหาร ศิลปอาชา ที่ว่า

“มุ่งหาความรู้ เชิดชูความเป็นไทย หลีกไกลยาเสพติด”



ศึกษากันท์พาณิชย์



พิมพ์ที่โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว นายสุคนธ์ วิบูลย์ศิลป์ ผู้พิมพ์และผู้โฆษณา พ.ศ. ๒๕๓๘

คณะอนุกรรมการฝ่ายจัดพิมพ์และจำหน่ายหนังสือวันเด็กแห่งชาติ

ประจำปี ๒๕๓๙

ที่ปรึกษา

อธิบดีทุกกรม

เลขาธิการคุรุสภา

ผู้อำนวยการองค์การค้ำของคุรุสภา

ประธานอนุกรรมการ

นายสุวิทย์ วิสุทธิสิน

รองประธานอนุกรรมการ

นายอุดม สุขสุวรรณ

นายปราโมทย์ เจนการ

อนุกรรมการกองบรรณาธิการ (บทความและเนื้อเรื่อง)

ศาสตราจารย์จุฬารัตน์ นาคทรพร

ศาสตราจารย์คุณหญิงศรีนาถ สุริยะ

นายสมพงษ์ พลสุริย์

นายแสงทอง กมลรัตน์

นางรัชณี ศรีไพรวรรณ

นายเนาวรัตน์ พงษ์ไพบูลย์

นางสาวรส วงศ์ยังอยู่

นางกรองแก้ว เงินศรี

นายถวัลย์ มาศจรัส

นางสรรพพร แดงสกุล

นางวิภา ตันทุลพงษ์

นางนิตยา จรูญผลฐิติ

อนุกรรมการฝ่ายศิลป์และรูปเล่ม

นายสมัย สุทธิธรรม

นายทวีพร ทองคำใบ

นายชูเกียรติ เกิดอุดม

นายปฏิพัทธ์ ดาระดา

อนุกรรมการฝ่ายพิสูจน์อักษร

นางสาวอรุณี สุขสุข

นางพจมาน พงษ์ไพบูลย์

นายพิสิฐ นาครำไพ

นางสาวพรรณิ ศรีนวล

อนุกรรมการฝ่ายธุรกิจและการบัญชี

นายประเสริฐ แก้วเพชร

นายสวัสดิ์ แก้วทนต์

นางสาววิไล เกษชนก

นางสุภาพร วงศ์สุทธาวาส

นางสาวรำไพ จำปาทอง

อนุกรรมการฝ่ายสนับสนุนการจัดพิมพ์และจัดส่ง

นายวิชัย พยัคฆ์โส

นางสวณี เวชการณีย์

นายปัญญา วัชรมัย

นายคำรณ วิจิตนันท์

อนุกรรมการฝ่ายประชาสัมพันธ์

นายวีระยุทธ พินทุสมิต

นางสาวชวลี กล้าทรัพย์

นางสาวขวัญเรือน อภิมนต์

นางสาวสุมาลัย เกษชาติ

อนุกรรมการและเลขานุการ

นางสุดใจ แก้วตระกูลพงษ์

อนุกรรมการและผู้ช่วยเลขานุการ

นางยาใจ ศรีสุนทร

นายสมโภชน์ มุสิกธรรม



ພັກກຸ່ມໂຫຍທຸກຍັງກຸ່ມ
 ຂັ້ນໄຕ້ໄຮ້ຈັກ

ແລ້ວສົງບາກສູ່ຈັກພັກ
 ພຣະທຸກກຸ່ມປຸງປະທັບ

ພິ. ພິມ ພາກພຣະ